

- 3 Editorial**
Un ceas solemn – acum!
- 4 Timpul de așteptare**
Își întârzie Domnul venirea – sau o întârziem noi?
- 8 Grijiile acestei vieți**
O viață de credință este o viață plină de grijă, atentă la interesele veșnice.
- 12 Cinste și integritate**
Calități foarte atractive care trebuie să strălucească în poporul rămășiței lui Dumnezeu
- 16 „Când se vor întâmpla aceste lucruri?”**
Semnele se împlinesc în fiecare zi
- 20 Vegheați, rugați-vă și lucrați**
Noi trebuie să fim ocupați până când vine Isus
- 24 Torente de binecuvântări**
Înviorare și revitalizare de sus
- 28 Ce să-I dau lui Dumnezeu?**
Înapoiindu-I Aceluia care a dat tot ce a avut pentru noi
- 32 Poezie**
Uniți într-o speranță

Așteptând și veghind

Prin îndurarea duiosă a Tatălui nostru ceresc am ajuns la sfârșitul unui alt an și încă o dată avem privilegiul de a ne bucura de săptămâna de rugăciune.

Cu inimile recunoscătoare Îl laudăm pe Dumnezeu pentru multele binecuvântări revărsate asupra poporului Său în timpul acestui an 2002. În ciuda calamităților care au loc, noi, cei care suntem încă printre cei vii, suntem îndatorați Domnului nostru pentru viață, sănătate, putere și pentru că ne-a păstrat în iubirea, harul și adevărul Său.

Titlul generic pentru această săptămână de rugăciune este: **Așteptând și veghind**. Dacă a fost vreodată un timp când aceasta ar trebui să fie o realitate în viețile noastre, acel timp este acum. Diferiți frați au contribuit cu gânduri și mesaje lor vor fi citite în această săptămână. Ne rugăm ca Domnul să binecuvânteze din abundență pe fiecare cititor și ca soliile să poată avea un efect durabil asupra inimilor noastre.

Sabatul din 14 decembrie este propus să fie o zi specială de post și de rugăciune. Acei care vor și pot sunt invitați să se alătore poporului lui Dumnezeu în acest timp de rugăciune cu umilință.

Duminică 15 decembrie se va strânge un dar care să fie folosit pentru susținerea lucrării de reformă, în special în misiunile străine. Vă rugăm să faceți o jertfă specială pentru a aduce Domnului un dar generos. Este făgăduită o răsplată și împlinirea ei este sigură.

Domnul să binecuvânteze pe toți acei care participă la această binecuvântată săptămână de rugăciune.

Comitetul Executiv al Conferinței Generale

Editura “Păzitorul Adevărului”
Str. Negoiu, Nr. 24
2300, Făgăraș - Jud. Brașov
Tel. 0268 - 212818 Fax 0268-214111
E-mail: azsmr@xnet.ro
www.sdarm.net/romania

Un ceas solemn

Zilele pe care le trăim sunt imprevizibile și nesigure și nu se poate ști care va fi următorul lucru care se va abate asupra lumii. Din 11 septembrie 2001 lumea întreagă se află într-o stare de confuzie, teamă, îngrijorare și catastrofe grozave. Națiunile lumii sunt înfuriate și gata de răzbunare, război și nimicire totală. Spiritul Profetiei descrie această stare cu următoarele cuvinte:

„Agenții răului își combină forțele și se consolidează. Ei se întăresc pentru ultima mare criză. Mari schimbări urmează să aibă loc în curând în lumea noastră și mișcările finale vor fi rapide.”¹

„Mi-au fost arătați locuitorii pământului în cea mai mare confuzie. Război, vărsare de sânge, lipsă, nevoie, foamete și molime erau în toată țara. Când aceste lucruri au înconjurat pe poporul lui Dumnezeu, aceștia au început să strângă rândurile și să dea la o parte micile neînțelegeri dintre ei. Ei nu mai erau stăpâniți de orgoliu, ci o adâncă umilință i-a luat locul. Suferința, nedumerirea și lipsa au făcut ca rațiunea să-și reia locul pe tron și omul pătimaș și irațional s-a însănătoșit și a acționat cu pricepere și înțelepciune.”²

„Ne aflăm la hotarele lumii veșnice. Nu avem timp de pierdut. Este timpul de a spune oamenilor că Hristos vine. Să-i avertizăm,

vizitându-i la casele lor și vorbind și rugându-ne cu ei personal. Prin asemenea eforturi vom câștiga suflete la Hristos. Dacă venim la Dumnezeu cu credință, El ne va da putere și har pentru fiecare datorie.”³

„Este o lume de avertizat. Vegheați, așteptați, rugați-vă, lucrați și nimic să nu fie făcut prin ceartă și slavă deșartă. Să nu se facă nimic pentru a crește prejudecata, ci să se facă orice lucru posibil pentru a reduce prejudecata, pentru a lăsa să pătrundă lumina, razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii în mijlocul întunericului moral. Este încă o mare lucrare de făcut și trebuie depus orice efort posibil pentru a-L descoperi pe Hristos ca pe Mântuitorul iertător

de păcate, pe Hristos ca pe purtătorul de păcate, pe Hristos ca pe luceafărul strălucitor de dimineață și Domnul ne va da favoare înaintea lumii până când lucrarea noastră este îndeplinită.”⁴

„Ne aflăm în judecata de cercetare; și lucrarea pentru acest timp este o solemnă cercetare de inimă. Datoria fiecăruia este de a se gândi, a veghea și a se ruga. Nu vi se poruncește de către Domnul să cercetați inima semenului vostru. Puterile voastre de cercetare să fie puse la lucru pentru a descoperi ce rele pândesc în propria voastră inimă, ce defecte se găsesc în caracterul vostru; ce lucrare trebuie făcută în propriul vostru cămin.”⁵

„Sunt trei cuvinte de ordine în viața creștinului, care trebuie să fie respectate dacă nu dorim ca Satan să câștige biruința asupra noastră, și anume: veghere, rugăciune și lucrare. Pentru înaintarea în viața divină este nevoie de rugăciune și de veghere în vederea rugăciunii. Niciodată în istoria voastră n-a fost un timp mai important decât cel prezent.”⁶

Referințe:

1. *Testimonies*, vol.9, pg.11.
2. *Ibid.*, vol.1, pg.257.
3. *The Review and Herald*, 19 noiembrie 1914.
4. *Evangelizare*, pg.40.
5. *The Review and Herald*, 29 decembrie 1896.
6. *Testimonies*, vol.2, pg.254.

Timpul de așteptare

E.G. White

Noi am așteptat plini de bucurie venirea în curând a Domnului nostru pe norii cerului. Noi nu am îndrăznit să fim printre acei care ziceau, chiar și în inimile lor: „Domnul meu întârzie să vină”; căci asupra unora ca aceștia este rostit un vai îngrozitor. Enoh a umblat cu Dumnezeu și a avut părtașie cu El și Dumnezeu l-a instruit pe servul Său cu privire la cea de-a doua venire a Domnului nostru. Cuvântul inspirat spune: „Și pentru ei a proorocit Enoh, al șaptelea patriarh de la Adam, când a zis: ‚Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă o judecată împotriva tuturor și să înncredințeze pe toți cei nelegiuți de toate faptele nelegiuite pe care le-au făcut în chip nelegiuit și de toate cuvintele de ocară pe care le-au rostit împotriva Lui acești păcătoși nelegiuți.’” Învățătura venirii lui Hristos a fost făcută de cunoscut chiar așa de timpuriu omului care umbla cu Dumnezeu într-o comuniune continuă. Caracterul evlavios al acestui profet trebuie să reprezinte starea de sfințire la care trebuie să ajungă poporul lui Dumnezeu, care așteaptă să fie înălțat la cer.

Învățătura despre venirea lui Isus trebuia să aibă un efect și o influență vizibilă asupra vieților și caracterelor oamenilor și unul dintre marii învățători, unul dintre cele mai curate exemple între oameni a proclamat-o înaintea locuitorilor lumii vechi, înainte de potop și înainte de propria sa înălțare la cer. Acest mare eveniment – venirea Domnului nostru în toată slava cerului – trebuie să fie adus în atenția oamenilor și toți ar trebui să trăiască raportându-se la aceasta – la ziua lui Dumnezeu care urmează să vină curând asupra noastră. Așteptarea venirii lui Hristos trebuia să-i facă pe oameni să se teamă de Domnul și să se teamă de judecățile Lui asupra călcătorilor legii Lui. Ea trebuia să-i trezească la o înțelegere a marelui păcat de a respinge ofertele harului Său.

În zilele apostolului Pavel, frații tesaloniceni lucrau sub impresia greșită că Domnul avea să se întoarcă în zilele lor și Pavel le-a scris pentru a corecta această impresie falsă, spunând ce evenimente trebuia să se întâmple înainte ca venirea să poată avea loc. El a declarat: „Nimeni să nu vă amăgească în

vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință și de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării, protivnicul care se înalță mai pe sus de tot ce se numește Dumnezeu sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.” Omul fărădelegii trebuia să se ridice și să-și facă lucrarea de înălțare și hulă, înainte ca frații să poată aștepta venirea lui Hristos. Acel mare eveniment trebuia să fie precedat de o lepădare de credință. Avea să se descopere o formă de anticrist și aluatul apostaziei trebuia să lucreze cu putere crescândă până la sfârșitul timpului. Noi nu trebuie să fim surprinși peste măsură când vedem scăderea foarte răspândită a credinței și evlaviei. Eu mi-am dat mărturia în ultimii patruzeci de ani că vor fi unii care vor cădea de pe calea trasată pentru ca cei răscumparați ai Domnului să meargă pe ea. Dumnezeu a trimis avertismente, muștrări și încurajări poporului Său. El i-a avertizat că unii aveau să se îndepărteze de credință, dând crezare duhurilor amăgitoare.

De la început, învățătura specială a vrăjmașului lui Dumnezeu și al omului a fost că legea lui Dumnezeu era greșită și contestabilă. El a reprezentat întotdeauna legea împărătească a libertății ca fiind opresivă și de nesuportat. El a numit-o „un jug de sclavie”. El a declarat că era imposibil pentru om să țină preceptele lui Iehova. Aceasta a fost și este încă lucrarea lui Satan. Aceasta este învățătura amăgitoare pe care diavolii caută s-o răspândească în toată lumea. „Nici o lege” este strigătul vrăjmașului lui Dumnezeu. Să trecem de partea marelui rebel? Dacă facem aceasta, va fi spre ruina noastră. Să facem fără valoare legea lui Dumnezeu, fiindcă Satan ne spune că vom fi mai liberi și mai fericiți dacă procedăm astfel? Au fost Adam și Eva mai fericiți și s-au bucurat ei de mai multă libertate când au acceptat sugestiile celui rău și au acționat conform lor?

Vom spune că am fost amăgiți cu privire la învățătura apropiatei veniri a lui Hristos? Să declarăm noi că toată vorbirea noastră despre venirea Lui a fost în zadar? Să zicem că toată lucrarea noastră de a pregăti un popor care să fie gata pentru venirea Lui a fost zadarnică? – Niciodată. Noi nu trebuie să devenim nerăbdători și nemulțumiți fiindcă timpul încă zăbovește. Noi trebuie să așteptăm cu răbdare ca lucrarea lui Dumnezeu să fie săvârșită. „Și acesta va fi legământul pe care îl voi face cu casa lui Israel după acele zile, zice Domnul: voi pune legea Mea în interiorul lor și o voi scrie în inimile lor; și voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi

poporul Meu.” „Să ne ținem cu tărie și neclăinați de mărturisirea credinței noastre; căci Cel care a făcut făgăduința este credincios; și să avem considerație unii pentru alții pentru a ne provoca” – la îndoială, necredință și apostazie? – Nu, ci la „iubire și fapte bune, fără să părăsim adunarea noastră laolaltă, după cum este obiceiul unora, ci îndemnându-ne unii pe alții și aceasta cu atât mai mult cu cât vedeți că ziua se apropie.”

Trebuie să avem o cunoștință a Scripturilor așa încât să putem urmări direcția profeției și să înțelegem specificările făcute de profeți, de Hristos și de apostoli; pentru ca să nu fim în necunoștință; ci să fim în stare să vedem că ziua se apropie, așa încât cu un zel și efort sporit, să putem să ne îndemnăm unii pe alții la credincioșie, evlavie și sfințenie. „Căci dacă păcătuim cu voia după ce am primit cunoștința adevărului, nu mai rămâne nici o jertfă pentru păcate.” Aici este o afirmație foarte solemnă și una care ar trebui să fie prezentată adesea sufletelor, pentru a le arăta pericolul păcătuirii după ce au primit o cunoștință a adevărului lui Dumnezeu. Dorim să-i avertizăm pe bărbați și femei să se țină departe de acest teren. Toți ar face bine să-și amintească, atunci când sunt ispitiți să se abată de la calea cea dreaptă a dreptății, că acei care au primit o cunoștință a adevărului și totuși apostaziaza, „păcătuiesc cu voia”, calcă legea lui Dumnezeu („căci păcatul este călcarea legii”) – pentru unii ca aceștia nu mai rămâne nici o jertfă pentru

păcat. „Să nu vă părăsiți dar încrederea pe care o așteaptă o mare răsplătire. Căci aveți nevoie de răbdare, pentru ca, după ce ați făcut voia lui Dumnezeu, să puteți primi făgăduința. Încă puțină vreme și Cel ce vine va veni și nu va zăbovi.”

Cei care pun întrebări și se îndoiesc și cei apostaziați spun aceluia care așteaptă venirea Domnului lor: „voi sunteți profeți mincinoși; Voi ne-ați spus de ani de zile că mai este puțin timp până să vină ziua lui Dumnezeu; și este evident că Hristos nu va veni încă mulți ani de acum înainte.” Nu vă este frică să faceți asemenea afirmații? Nu v-a descris Hristos pe voi în persoana servului necredincios care a zis: „Domnul meu întârzie să vină,” și care a început să mănânce și să bea cu bețivii și să-i bată pe tovarășii lui de slujbă? Cuvântul inspirat declară: „Cel drept va trăi prin credință, dar dacă cineva se trage înapoi, sufletul meu nu va găsi plăcere în el. Însă noi nu suntem din aceia care se dau înapoi pentru pierzare; ci din aceia care cred spre mântuirea sufletului.” „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.”

Hristos a vorbit în mod repetat despre a doua Sa venire pe pământ. Cu o anumită ocazie a zis: „Să nu vă mirați de aceasta: căci vine ceasul în care toți acei din morminte vor auzi glasul Lui și vor învia; acei care au făcut binele vor învia pentru viață, iar acei care au făcut răul vor învia pentru osândă.”

Au trecut mai mult de optsprezece secole de când Acela

care vorbea cum n-a mai vorbit nici un om, a rostit aceste cuvinte. Acela care nu putea rosti decât adevărul, a făcut această afirmație care spunea că ceasul era foarte aproape; dar morții sunt încă în mormintele lor. Glasul Dătătorului de viață nu i-a chemat încă pe morții cei adormiți din închisorile lor întunecoase, dar noi nu ne-am pierdut credința, fiindcă ceasul prezis nu a venit încă. Noi tot mai lucrăm, încrezându-ne, având credință și așteptând, fără a face nici un pas înapoi; ci ascultăm de poruncile Căpeteniei mântuirii noastre, a cărei poruncă pentru poporul Său este: „Mergeți înainte.”

Va veni ceasul; nu este prea departe și unii dintre noi care vom fi în viață pe pământ vom vedea prezicerea verificată și vom auzi glasul arhanghelului și trâmbița lui Dumnezeu răsunând de pe munte, câmpie și mare până la cele mai îndepărtate locuri ale pământului. Toată făptura va auzi acel glas și acei care au trăit și au murit în Isus vor răspunde la chemarea Prințului vieții. Se va auzi în închisorile oamenilor, în grotile adâncului, în stânci și în peșterile pământului, doar pentru a fi ascultat. Este același glas care a zis: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă” – același glas care a spus: „Iertate îți sunt păcatele.” Toți acei care au ascultat de glasul acela când a spus, „dacă voiește cineva să vină după Mine, să se tăgăduiască de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze,” va auzi cuvintele „Bine, rob bun și credincios, intră în bucuria Stăpânului tău.” Pentru ei acel

glas va însemna odihnă, pace și viață veșnică. Ei îl vor recunoaște ca pe glasul Aceluia care a fost atins de sentimentul neputințelor lor.

Vor deveni vreunii istoviți acum? Va zice cineva: „Cetatea este încă foarte departe?” Să renunțăm noi la credința noastră și să dăm înapoi spre pierzare, când ne apropiem de lumea veșnică? Nu, nu. Dumnezeu trăiește și domnește. „Aduceți-vă aminte de zilele de mai înainte, în care, după ce ați fost luminați, ați suferit o mare luptă de încercări.” Să renunțăm la credința noastră? Să ne pierdem încrederea? Să devenim nerăbdători? –Nu, nu. Nu ne vom gândi la așa ceva. „Căci este cu neputință ca acei care au fost odinioară luminați și care au gustat din darul ceresc și au fost făcuți părtași ai Duhului Sfânt și au gustat cuvântul bun al lui Dumnezeu și puterile lumii ce va veni, dacă se abat, să fie readuși la pocăință; văzând că Îl răstignesc din nou pe Fiul lui Dumnezeu și Îl fac de ocară pe față. Căci pământul care bea din ploaia ce vine adesea asupra lui și dă ierburi bune pentru aceia de care este lucrat, primește binecuvântarea de la Dumnezeu; dar acela care aduce spini și mă răcini este respins și este aproape de blestem, iar sfârșitul lui este acela de a fi ars.”

Creștinul este reprezentat prin simbolul pământului, care bea din ploaia ce vine peste el și aduce roade pentru acela care îl lucrează și îl îngrijește. Urmașul lui Hristos trebuie să strângă sevă și hrană din vița cea vie. El trebuie să aducă roadă spre slava lui Dumnezeu. Domnul cere ca

fiecare plantă din grădina Lui să fie prosperă și să aducă roadă din belșug – una de treizeci, alta de șaizeci și alta de o sută de ori.

Noi nu trebuie să fim mulțumiți cu strălucirile momentane de lumină; ci trebuie să căutăm în mod constant iluminarea Spiritului lui Dumnezeu. Este privilegiul nostru acela de a studia cuvântul adevărului și de a-l asculta. Noi nu suntem în siguranță dacă nu suntem găsiți adesea înaintea lui Dumnezeu, aducând în credință rugăciuni aprinse și eficiente. Noi trebuie să scoatem apă din izvoarele mântuirii. Trebuie să ne ridicăm sufletul de la dispoziția lui obișnuită, pământească, la o atmosferă cerească ce-l va curăți, înălța și rafina pentru paradisul lui Dumnezeu. Acei care țin poruncile lui Dumnezeu, au dreptul să-și însușească făgăduințele bogate pe care El le-a dat.

Pe bună dreptate ar putea copiii lui Dumnezeu să fie umpluți de nădejde și curaj, cu bucurie când contemplă lucrurile pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru acei care-L iubesc. „Căci care este nădejdea, bucuria sau cununa noastră de bucurie? Nu sunteți chiar voi în prezența Domnului nostru Isus Hristos la venirea Lui, căci voi sunteți slava și bucuria noastră?” Căci Domnul Însuși Se va coborî din cer cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu: și cei morți în Hristos vor învia mai întâi; apoi noi, cei vii care am rămas vom fi răpiți împreună cu ei în nori ca să-L întâlnim pe Domnul în văzduh, și astfel vom fi întotdeauna cu Domnul. De aceea

mângâiați-vă unii pe alții cu aceste cuvinte.” „Dar despre vremi și soroace, fraților, nu aveți trebuință să vă scriu. Căci voi înșivă știți bine că ziua Domnului vine ca un hoț noaptea. Căci atunci când vor zice: Pace și siguranță o nimicire neașteptată va veni peste ei ca și chinurile asupra femeii însărcinate și nu va fi scăpare. Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț. Voi sunteți copiii luminii și copiii ai zilei. De aceea să nu dormim ca ceilalți, ci să veghem și să fim treji. Căci cei ce dorm, dorm noaptea și acei ce se îmbată, se îmbată noaptea. Dar noi, care suntem fiii zilei, să fim treji luându-ne platoșa credinței și a iubirii și drept coif speranța mântuirii.” „Și iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine să dau fiecărui om după faptele lui.”

A fost Hristos un profet fals când a rostit aceste cuvinte? Peste optsprezece secole au trecut de când a auzit Ioan acest mare adevăr și Domnul nu a venit încă pentru ca să domnească. Dar să renunțăm noi să așteptăm venirea Lui? Vom zice noi: „Domnul meu întârzie să vină?” Vedeți cum cuvintele profeției s-au împlinit și se împlinesc. Să ne ridicăm capetele și să ne bucurăm, căci mântuirea noastră se apropie, este mai aproape decât atunci când am crezut. Să nu așteptăm cu răbdare, plini de curaj și credință? Să nu pregătim un popor să stea în picioare în ziua socotelii finale și a judecății?¹

Mulți zic: „Dacă aș ști că Isus are să vină peste cinci ani, aș face din câștigarea de suflete pentru Hristos prima mea prioritate;

căci aceasta ar fi cea mai importantă considerație.”

Și chiar aceste persoane poate că nu vor mai trăi doi ani sau poate nici măcar unul. Ar trebui să-L căutăm mai întâi pe Dumnezeu și sfințenia Sa. În providența Sa înțeleaptă noi nu putem privi în viitor, ceea ce ne provoacă adesea nemulțumire și nefericire. Dar una dintre cele mai mari dovezi pe care le avem despre îndurarea iubitoare a lui Dumnezeu este faptul că ne ascunde evenimentele de mâine. Necunoștința noastră cu privire la ziua de mâine ne face mai vigilenți și mai serioși astăzi. Noi nu putem vedea ce este înaintea noastră. Cele mai bune planuri ale noastre par uneori să fie neînțelepte și greșite. Noi ne gândim: „Dacă am cunoaște viitorul!” dar Dumnezeu dorește ca copiii Lui să se încreadă în El și să fie gata să meargă acolo unde El îi va conduce. Noi nu cunoaștem timpul precis când Domnul nostru Se va descoperi pe norii cerului, dar El ne-a spus că singura noastră siguranță este de a fi gata în fiecare clipă – o poziție de veghere și așteptare. Fie că mai avem un an înaintea noastră, sau cinci, sau zece, noi trebuie să fim credincioși astăzi încredințării noastre. Noi trebuie să ne îndeplinim îndatoririle fiecărei zile cu aceeași credincioșie ca și când acea zi ar fi ultima noastră zi...

Mai avem doar puțin de luptat; apoi Hristos va veni și această scenă de răzvrătire se va încheia. Atunci ultimele noastre eforturi vor fi fost făcute pentru a lucra cu Hristos și a duce înaintea împărăția Sa. Unii care au stat în prima linie a luptei,

rezistând cu zel răului năvălitor, cad la postul datoriei lor; alții privesc cu durere la eroii căzuți, dar n-au timp să se oprească din luptă. Ei trebuie să închidă rândurile, să prindă stindardul din mâna paralizată de moarte și cu o energie nouă să apere adevărul și onoarea lui Hristos. Ca niciodată mai înainte, trebuie să se opună rezistență păcatului – împotriva puterii întunericii. Timpul pretinde o activitate energetică și hotărâtă din partea acelor care cred adevărul prezent. Ei ar trebui să învețe adevărul atât prin precept cât și prin exemplu. Dacă timpul pare să aștepte mult pentru venirea Eliberatorului nostru, dacă, încovoiați de durere și istoviți de trudă, suntem nerăbdători ca misiunea noastră să se încheie și să primim o eliberare onorabilă din această luptă, să ne amintim – și această amintire să țină în frâu orice murmurare – că Dumnezeu ne lasă pe pământ să înfruntăm furtuni și conflicte pentru a ne desăvârși caractere creștine și a-L cunoaște mai bine pe Dumnezeu, Tatăl nostru și pe Hristos, Fratele nostru mai mare și a lucra pentru Maestru în câștigarea de multe suflete la Hristos, pentru ca cu inimă plină de bucurie să putem auzi cuvintele: „Bine, slugă bună și credincioasă, intră în bucuria Domnului tău.”

Referințe:

1. *The Review and Herald*, 31 iulie 1888.
2. *The Review and Herald*, 25 octombrie 1881.

Grijile acestei vieți

Anatoli Bogatov – Ucraina

Nu vă gândiți

Instruindu-i pe cei flămânzi și făcându-Se cunoscut ucenicilor Săi, Isus a spus: „Nu vă îngrijorați dar, zicând: ‚Ce vom mânca?’ Sau: ‚Ce vom bea?’ Sau: ‚Cu ce ne vom îmbrăca?’ Fiindcă toate aceste lucruri Neamurile le caută. Tatăl vostru cel ceresc știe că aveți trebuință de ele.” (Matei 6:31,32). Ce făgăduință prețioasă! Orice creștin credincios poate să fie sigur că nu este orfan în această lume agitată și tulburată. El are un Tată iubitor și plin de compasiune care cunoaște fiecare nevoie a copiilor Săi. Aceasta este o mare sursă de fericire – să găsești un Tată iubitor prin Domnul nostru Isus Hristos.

Hristos încă ne cheamă astăzi. În mijlocul grijilor acestei vieți El ne spune, „Priviți păsările cerului: căci ele nu seamănă, nici nu seceră, nici nu strâng în hambare, totuși Tatăl vostru ceresc le hrănește. Nu sunteți voi cu mult mai prețioși decât ele?” (Matei 6:26). Aici Isus explică faptul că Tatăl ne poartă de grijă și noi nu putem face nimic fără El, nici măcar în această viață vremelnică. Domnul ne asigură mai departe că El știe totul despre noi, confirmând faptul că „chiar și

perii capului vostru vă sunt numărați” (Matei 10:30). El ne îndeamnă din nou să nu ne temem a ne încrede în El. Când citim istoria ocaziei când Hristos privea plin de compasiune și cu lacrimi în ochi asupra poporului Său înstrăinat, declarația Sa răsună: „De câte ori am vrut să-i strâng pe copiii tăi laolaltă, după cum își strânge cloșca puii sub aripile ei, dar n-ați vrut.” (Matei 23:37 u.p.). Domnul îndurător nu și-a schimbat iubirea Sa duioasă față de noi, poporul Său de atunci și până acum. El ne invită încă să venim sub aripile Sale calde și moi. Și când nu dorim să răspundem acestei invitații de a accepta protecția Lui, El Se întristează. O, cât de mare și inepuizabilă este iubirea lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii!

Căutând în mod activ împărăția lui Dumnezeu

Isus ne îndeamnă să punem toate grijile și poverile noastre la picioarele Lui. Tot de pe buzele marelui Învățător, Domnul nostru Isus Hristos, auzim de asemenea: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Matei 6:33).

Dumnezeu ne cheamă să căutăm împărăția Sa. O persoană care caută ceva nu este leneșă, ci activă. Dacă trebuie să căutăm împărăția lui Dumnezeu care a fost pierdută de omenire, această împărăție nu va veni singură la noi. Noi trebuie s-o căutăm. Dar cum putem să găsim împărăția lui Dumnezeu în această lume păcătoasă? Îndreptându-ne spre Scripturile care sunt ca o lumină ce strălucește într-un loc întunecat, citim: „Pocăiți-vă fiindcă împărăția cerurilor este la uși” (Matei 3:2).

Citim că împărăția cerurilor – sau a lui Dumnezeu – este la uși, sau s-a apropiat prin Domnul nostru Isus Hristos. Este foarte aproape de noi. Isus zice: „Iată Eu stau la ușă și bat: dacă aude cineva glasul meu și deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3:20). Noi nu avem nevoie să facem pelerinaje lungi pentru a-L căuta pe Hristos. El a venit El Însuși la noi și bate la ușa fiecăreia dintre inimile noastre păcătoase cu o invitație de a intra cu El în împărăția Sa. Care va fi răspunsul tău – răspunsul meu? Dacă nu-L las să intre, El va pleca și Eu voi fi pierdut.

Să analizăm cu atenție instrucțiunile Domnului. Isus

spune clar că nu putem dobândi împărăția lui Dumnezeu prin propria noastră putere. „Vie împărăția Ta, facă-se voia Ta precum în cer și pe pământ” (Matei 6:10). Pentru a intra în împărăția lui Hristos trebuie să cooperăm cu voința Maestrului și să purtăm cetățenia acelei țări mai bune. Pentru aceasta avem nevoie ca Hristos să locuiască în inimile noastre, trebuie să rămânem în El în fiecare clipă. Fără grijă, muncă și luptă serioasă, noi nu vom dobândi trăsăturile caracterului lui Hristos. „Dați-vă toată silința” (2 Petru 1:5). Apostolul Petru explică faptul că nu putem fi părtași ai naturii divine dacă avem o experiență delăsătoare și neglijentă, lipsită de efort stăruitor.

Spiritul Profeteiei spune: „I-am văzut pe unii care nu participau la această lucrare de rugăciune în agonie și stăruire. Ei păreau indiferenți și nepăsători. Ei nu se împotriveau întinericului din jurul lor și acesta i-a învăluit asemenea unui nor gros. Îngerii lui Dumnezeu i-au părăsit pe aceștia și au mers în ajutorul celor serioși și rugători. I-am văzut pe îngerii lui Dumnezeu grăbindu-se în ajutorul tuturor acelor care se luptau cu toată puterea să se împotrivescă îngerilor răi și încercând să se ajute chemându-L pe Dumnezeu cu perseverență. Dar îngerii Săi i-au părăsit pe acei care n-au făcut nici un efort de a se ajuta singuri, și pe aceștia i-am pierdut din vedere.”¹

Iosif, Daniel și Estera – de ce s-au îngrijit ei?

Putem înțelege literal cuvintele lui Hristos: „Nu vă gândiți” ca însemnând „Nu vă faceți griji”?

Împrejurările din viața noastră se schimbă adesea. Dar noi trebuie să-I fim credincioși lui Dumnezeu tot timpul. Dacă păzim poruncile Sale numai când acest lucru este convenabil pentru noi sau în împrejurări favorabile, atunci nu putem să contăm pe viața veșnică. Credincioșii care trăiesc astăzi în multe țări ale lumii se bucură de libertate religioasă, dar înseamnă acesta că putem trăi o viață nepăsătoare? Să ne amintim de experiența ucenicilor lui Hristos: „Rămâneți aici și vegheați împreună cu Mine” (Matei 26:38). Ucenicii nici nu puteau să-și imagineze cât de greu avea să fie încercată credința lor în noaptea aceea. La fel se întâmplă și cu noi. Domnul ne cheamă astăzi, în acest timp favorabil, să veghem împreună cu El. Noi, ca popor al lui Dumnezeu, ales prin îndurarea Sa, ar trebui să ne gândim adânc dacă suntem creștini adevărați, cu toată inima și dacă putem sta în picioare în timpul încercării. Când suntem greu încercați, vom fi în stare să spunem ca Iosif: „Cum aş putea să fac acest mare rău și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu”? (Genesa 39:9).

„Cum ar trebui întâmpinată această ispită atât de bruscă, atât de puternică și de seducătoare? Iosif știa prea bine care avea să fie consecința împotrivirii. Pe de o parte erau ascunderea, favoarea și răsplătiri; de cealaltă parte erau dizgrație, închisoare și poate moarte. Întreaga sa viață mai departe depindea de decizia momentului. Avea să triumfe principiul? Avea să rămână Iosif credincios lui Dumnezeu? Cu o emoție inexprimabilă, îngerii priveau asupra acestei scene.

Răspunsul lui Iosif descoperă puterea principiului religios. El n-a vrut să trădeze încrederea stăpânului său pe pământ și, oricare aveau să fie consecințele, el avea să fie credincios Stăpânului său ceresc.”²

Vom fi în stare să procedăm ca Daniel? “Daniel și-a propus în inima lui să nu se pângărească cu carnea și cu vinul de la masa împăratului; de aceea a cerut mai marelui famenilor să fie lăsat să nu se întineze.” (Daniel 1:8). Daniel, fiind captiv în Babilon, s-a temut ca cerințele împăratului Babilonului, la a cărui dispoziție era, să nu-l despartă de Dumnezeu. El a meditat la această chestiune și a ajuns la concluzia că era timpul să acționeze. Tânărul Daniel s-a apropiat de mai marele famenilor cu cererea de a-i da hrana lăsată de Dumnezeu. Însuși pentru oameni: „Să ni se dea să mâncăm zarzavaturi și apă de băut” (Daniel 1:12). Daniel și tovarășii lui erau plini de grijă. Acele zile nu erau unele de indiferență sau lipsite de griji. Erau zile de luptă și strâmtorare, dar rezultatele erau evidente. Cuvântul lui Dumnezeu spune despre Daniel că era un om preaiubit. (Daniel 10:11). El era un om al biruinței. El avea o cetățenie cerească pe care n-a obținut-o printr-o viețuire nepăsătoare.

Să vedem viața Esterei. Ce încercare a venit peste ea! Această femeie temătoare de Dumnezeu nu și-a petrecut zilele în inactivitate, deși poziția ei regală ar fi putut cu ușurință conduce la aceasta. Când a venit criza, ea ar fi putut să se dea înapoi în resemnare pasivă și să nu facă nimic pentru mântuirea

poporului ei – poporul lui Dumnezeu, când acesta era expus unui mare pericol.

Mardoheu i-a confirmat totuși: „Căci dacă vei tăcea acum, ajutorul și izbăvirea vor veni din altă parte pentru iudei. Și tu și casa tatălui tău veți pieri. Și cine știe dacă nu pentru o vreme ca aceasta ai ajuns la împărăție?” (Eстера 4:14).

Inima Esterei a fost mișcată până în profunzime pentru a salva poporul Israel și după câteva clipe de gândire a luat hotărârea: „Eстера a trimis să spună lui Mardoheu: „Du-te, strânge pe toți iudeii care se află în Susa și postiți pentru mine fără să mâncați, nici să beți, trei zile nici noaptea, nici ziua. Și eu voi posti odată cu slujnicile mele; apoi voi intra la împărat în ciuda legii; și dacă va fi să pier, voi pieri.” (Eстера 4:15,16). Ea s-a hotărât să intre în camera împăratului, ceea ce ar fi putut-o costa viața. Dar după zile de post și rugăciune ea a venit cu îndrăzneală înaintea regelui cu gândul: „Dacă va fi să pier, voi pieri.” Încă o dată vedem că viața unui adevărat copil al lui Dumnezeu este departe de a fi inactivă și lipsită de griji.

În aceste trei cazuri, ca și în atât de multe alte exemple biblice, adevărații credincioși au făcut eforturi jertfitoare de sine pentru cauza lui Dumnezeu. Ei aveau teamă de Dumnezeu că la timpul rânduit urmau să stea înaintea Lui la judecată și că Judecătorul atotputernic avea să-i întrebe cu privire la fiecare faptă comisă în viața lor. Toți vor da socoteală cu privire la modul cum și-au îndeplinit fiecare datorie.

Viețile eroilor Bibliei n-au fost libere de griji și teamă. Studiindu-

le viețile vedem că ei căutau „mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui” (Matei 6:33). Putem doar să fim uimiți de jertfirea lor de sine și loialitatea față de cauza lui Dumnezeu și de înțelepciunea și curajul lor. Apostolul Pavel scrie: „Toate aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor” (1 Cor. 10:11). A fi creștin doar cu numele nu are nici o valoare.

Exemple din Noul Testament

Aici găsim niște femei sărace, simple și într-o stare umilă. Ele n-au fost împărțese, dar viețile lor temătoare de Dumnezeu le-au făcut vrednice de a fi menționate pe paginile sfinte. Fapta anume a unei femei ne dă un exemplu pentru noi: „Și a venit la El o femeie cu un vas de alabastru de mir foarte scump și l-a turnat pe capul Său, când El stătea la masă.” (Matei 26:7).

Această femeie a fost atrasă de iubirea lui Hristos. Ea nu era nepăsătoare sau indiferentă față de lucrarea lui Dumnezeu și față de Domnul Isus Însuși. Ea era împovărată de întrebarea: Ce să Îi dau lui Isus drept recunoștință pentru iubirea Sa? În viața ei săracă ea a găsit ce să-I aducă Domnului. Hristos a fost adânc mișcat de actul ei și El apreciază și astăzi foarte mult fapte asemănătoare.

Un alt exemplu strălucit – viața Dorcăi. Cum Îl slujea ea pe Domnul ei? Ținea ea predici elocvente sau își petrecea timpul mai degrabă ajutându-i pe cei

nevoiași în bunătatea ei? „Toate văduvele stăteau lângă [Petru] plângând și arătând hainele pe care le făcuse Dorca în timp ce era cu ei” (Fapte 9:39). Văduvele nu doar că îi spuneau lui Petru despre faptele ei bune, ci ele îi și arătau hainele făcute de ea, mărturisind despre bunătatea ei și despre grija ei pentru alții. Să ne gândim serios la aceasta: Ce vor spune oamenii despre noi? Ce mărturie vom primi la judecată? Ce am făcut noi pentru Domnul? Iubiți prieteni, o viață fără griji nu este o viață asemenea lui Hristos.

Ne învață evanghelia o viață lipsită de griji acasă și în biserică?

Când căutăm să lăsăm lumina lui Hristos să strălucească în viețile noastre, viața noastră de familie va reflecta razele strălucitoare ale slavei cerești. Isus, prin apostolul Pavel, dă instrucțiuni directe acelor care doresc cu adevărat să aducă solia mântuirii altora, „Unul care să-și chivernisească bine casa și să-și țină copiii în supunere cu toată cuviința. Căci dacă cineva nu știe să-și cârmuiască bine casa lui, cum va îngriji de biserica lui Dumnezeu?” (1 Timotei 3:4,5).

Chiar binecuvântările ce se găsesc în cercul familiei vin ca un rezultat direct al grijii exercitate între membrii familiei. Pentru a fi prosper, fiecare membru al familiei trebuie să manifeste grijă și hărnicie: „Șase zile să lucrezi, să-ți faci tot lucrul tău” (Exodul 20:9). Este scris pentru capul familiei: „În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea” (Genesa 3:19). Și despre ajutorul său, soția, stă scris: „Ea este ca o corabie de

negot; de departe își aduce pâinea. Ea se scoală când este încă noapte și dă hrană casei sale, și împarte lucrul de peste zi slujnicilor sale.” (Proverbele 31:14,15).

Așa învață Cuvântul Domnului.

Pavel spune: „Cel ce fura să nu mai fure, ci mai degrabă să lucreze cu mâinile lui la ceva bun, ca să aibă ce să dea celui lipsit” (Efeseni 4:28). Aici se spune clar că fără exercitarea grijii nu vom fi în stare să ne câștigăm existența și să-i ajutăm pe cei în nevoie. Unii presupun în mod greșit că cuvintele lui Isus – „Nu vă faceți griji zicând: ‚Ce vom mânca?’ Sau: ‚Ce vom bea?’ Sau: ‚Cu ce ne vom îmbrăca?’ ” – se referă la a nu lucra cu hărnicie pentru a avea tot ce este necesar pentru viața noastră, că totul are să le fie oferit printr-o minune divină. Aceasta este o mare amăgire.

„Tu ai binecuvântat lucrarea mâinilor lui” (Iov 1:10) – adică **lucrarea** mâinilor, nu lenevia lui. „Dacă nu zidește Domnul o casă, degeaba lucrează cei ce o zidesc; dacă nu păzește Domnul o cetate, degeaba veghează cei ce o păzește.” (Psalmii 127:1). De aceea noi ar trebui să lucrăm și să zidim casa și Domnul ne va ajuta. Dar dacă noi nu zidim și nu lucrăm, Domnul nu va face lucrul în locul nostru.

Apostolul Pavel spune clar că fericirea familiei pretinde grijă și atenție. Același lucru este adevărat cu privire la familia bisericii. Acela care nu poate să poarte grijă de propria lui familie și care nu îi aduce cele necesare, nu va fi în stare să poarte de grijă unei noi biserici și să-i slujească.

Cuvântul lui Dumnezeu declară. „Dacă cineva nu se îngrijește de ai lui și în special de cei din casa lui, s-a lepădat de credință și este mai rău decât un necredincios.” (1 Timotei 5:8). Grijă pentru familie este o cerință a evangheliei. Ea nu ne învață ceva neînțelept ci ne ajută mai degrabă să avem o concepție sănătoasă despre viață. A-ți iubi soția, soțul, copiii, a-ți onora părinții și a le purta de grijă – acestea sunt cerințele lui Dumnezeu. „Și să căutați să trăiți liniștiți, să vă vedeți de treburi și să lucrați cu mâinile voastre, cum v-am sfătuit. Și astfel să vă purtați cuviincios cu cei de afară și să n-aveți trebuință de nimeni.” (1 Tesaloniceni 4:11,12).

O distincție clară

În capitolul 21 din evanghelia după Luca, Isus a profețit despre starea de lucruri din ultimele zile, chiar înainte de întoarcerea Sa, explicând că „vor fi semne în soare, în lună și în stele și pe pământ strâmtorare între neamuri, care nu vor ști ce să facă la auzul urlului mării și al valurilor, oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate.” El continuă cu un avertisment special de a „**avea grijă** la voi înșivă, **ca nu cumva inimile voastre să fie îngreunate** cu îmbuibare de mâncare și băutură și cu **îngrijorările vieții acesteia**, așa încât ziua aceea să vină fără veste peste voi.” (Versetele 25,26, 34 sublinierea autorului). La ce „griji” se referă El? El le numește clar **grijile „vieții acesteia” – în contrast**

direct cu acele griji cu privire la veșnicie.

Apostolul Pavel spune: „Căci întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă. Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice.” (2 Corinteni 4:17,18). **Concentrându-ne asupra lucrurilor veșnice – având grijă de acele lucruri care sunt de valoare veșnică – ne conformăm instrucțiunii Domnului nostru.** Da, vom avea necazuri dar, deși „suntem încolțiți în toate chipurile, dar nu la strâmtoare; în grea cumpănă, dar nu deznădăjduiți; prigonți, dar nu părăsiți; trântiți jos, dar nu omorâți. Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru. Căci noi cei vii, totdeauna suntem dați la moarte din pricina lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor.” (2 Corinteni 4:8-11).

„De multe ori vine nenorocirea peste cel fără prihană, dar Domnul îl scapă întotdeauna din ea.” (Psalmii 34:19).

Viața creștină cuprinde griji, nedumeriri și greutate, dar cu Domnul nostru noi le putem face față tuturor și să privim înainte spre un viitor strălucit, chiar spre viața veșnică. Amin.

Referințe:

1. *Experiențe și viziuni*, pg.200,201.
2. *Patriarhi și profeți*, pg.243.

Cinste și integritate

M. Stoyko – Australia

Când Adam și Eva au ieșit din mâna Creatorului lor, ei erau desăvârșiți în toate detaliile. Dumnezeu a rânduit ca omul să posede trăsăturile de caracter curate și nobile ale Creatorului său. Aceste trăsături de caracter erau divine – fiindcă omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu (Genesa 1:26,27). El a fost creat ca un agent moral liber. Omul ar fi putut fi creat ca un robot; dar în marea iubire și îndurare a lui Dumnezeu, acest act de încoronare a lucrării mâinilor Sale a fost înzestrat cu puterea de a alege.

„Pentru om, ca ființă înzestrată cu putere de rațiune și conștiință, legea morală a lui Dumnezeu este dată pentru a-i controla acțiunile. Omul nu este forțat să asculte. El poate să sfideze legea lui Dumnezeu, cum a făcut și Adam, și să suporte consecințele îngrozitoare; sau trăind în armonie cu acea lege să recolteze răsplata ascultării.”¹

Cinstea

Se cere cinste strictă în fiecare tranzacție a vieții. „Mai mult, ceea ce se cere de la administratori, este să fie găsiți credincioși” (1 Corinteni 4:2). Cinstea este o

bijuterie foarte rară care stă la îndemâna tuturor. Pentru a o poseda, noi trebuie să venim la Hristos și să învățăm de la El. Fără El nu suntem în stare să dobândim cinstea în gând și acțiune.

Cinstea trebuie practică și învățată

Se spune adesea că trebuie să practicăm ceea ce predicăm. Viețile noastre sunt un exemplu constant pentru acei din jurul nostru, spre bine sau spre rău. Influența noastră este o responsabilitate de care nu putem fi eliberați. Unul dintre cei mai mari martori pentru o lume păcătoasă este viața nobilă a copiilor lui Dumnezeu. Dumnezeu este dezonorat prin falsitate și necinste, care dau altora un motiv de a-L pune la îndoială pe El și cuvântul Său.

Dumnezeu dorește ca copiii Săi să practice cinstea cu strictețe. Iubirea noastră pentru Dumnezeu ar trebui să fie motivul pentru ascultare. În fiecare zi acțiunile și cuvintele noastre sunt înregistrate și într-o zi noi va trebui să dăm socoteală înaintea marelui Judecător al întregii omeniri. Dumnezeu ne cunoaște toate gândurile; noi nu putem ascunde nici măcar un singur act de

nedreptate dinaintea Lui. Prin gândurile, cuvintele și acțiunile noastre vom fi îndreptățiți sau osândiți.

Principala responsabilitate pentru insuflarea cinstei într-un copil zace asupra părinților. Domnul îi va întreba pe toți părinții: „Unde este turma care ți-a fost dată, turma ta cea frumoasă?” (Ieremia 13:20). De aceea este urgent necesar ca părinții să-i educe pe copiii lor în direcția cea bună. Noi ar trebui să înțelegem puterea exemplului părintesc. Serva Domnului scrie:

„Este esențial ca cinstea să fie practică în toate detaliile vieții mamei și este important în instruirea copiilor a le învăța pe tinerele fete, ca și pe băieții ca niciodată să nu ocolească adevărul sau să înșele, nici în cele mai mici lucruri.”²

Noi nu putem să-i învățăm pe copiii noștri lecții de cinste și integritate dacă noi înșine nu ne-am supus viețile lui Dumnezeu și nu învățăm zilnic de la El. De aceea importanța legăturii noastre cu Hristos nu trebuie subestimată.

Formarea caracterului

Acțiunile repetate formează obiceiuri, care la rândul lor formează

ză caracterul. Micile fapte de cinste și integritate, dacă sunt repetate, vor deveni obiceiuri. Aceste obiceiuri corecte vor forma un caracter frumos și caracterul nostru ne va hotărî destinul pentru timp și veșnicie.

Întrucât caracterul nostru este singurul lucru pe care putem să-l luăm la cer, trebuie să înțelegem importanța care ar trebui acordată dezvoltării sale corespunzătoare încă din pruncie. Copiii ar trebui învățați să-L iubească pe Dumnezeu, să-L asculte și să se teamă de El din pruncie. În primii lor ani se formează caracterele lor și ceea ce învață în primii câțiva ani ai vieții lor va fi greu de șters. Biblia spune: „Învață pe copil calea pe care trebuie să meargă și când va fi mare, nu se va abate de la ea.” (Proverbele 22:6).

Cinstea față de Dumnezeu și de om

„Acei care-și dau seama de dependența lor de Dumnezeu vor simți că trebuie să fie cinstiți cu semenii lor și, mai presus de toate, că trebuie să fie cinstiți cu Dumnezeu, de la care vin toate binecuvântările vieții. Ocolirea poruncilor clare ale lui Dumnezeu cu privire la zecimi și daruri este înregistrată în cărțile cerului ca furt față de Dumnezeu.”³

Să ne gândim la cuvintele lui Dumnezeu: „Căci Eu sunt Domnul, Eu nu mă schimb; de aceea, voi, copiii ai lui Iacov, n-ați fost nimiciți. Din vremea părinților voștri voi v-ați abătut de la poruncile Mele și nu le-ați păzit. Întoarceți-vă la Mine și Mă voi întoarce și Eu la voi, zice Domnul oștirilor. Dar voi întrebați: „În ce trebuie să ne întoarcem?”

Se cade să înșele un om pe Dumnezeu, cum Mă înșelați voi? Dar voi întrebați: „Cu ce Te-am înșelat?” Cu zeciuielile și darurile de mâncare. Sunteți blestemați câtă vreme căutați să Mă înșelați, tot poporul în întregime! Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielile ca să fie hrană în Casa Mea, puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgăzurile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare. Și voi muștra pentru voi pe cel ce mănâncă, (lăcusta) și nu vă va nimici roadele pământului și vița nu va fi neroditoare în câmpiile voastre, zice Domnul oștirilor. Toate neamurile vă vor fericii atunci, căci veți fi o țară plăcută, zice Domnul oștirilor.” (Maleahi 3:6-12).

Împreună cu psalmistul putem pune întrebarea „Cum voi răsplăti Domnului toate binefacerile Lui față de mine?” (Psalmii 116:12). Cum putem să ne manifestăm recunoștința pentru ceea ce a făcut Domnul? În fiecare dimineață soarele răsare pentru a bucura încă o zi. Mesele noastre sunt umplute de darurile pământului. Apreciem binecuvântarea constantă cu sănătate și putere. Tot cerul este revărsat pentru mântuirea noastră. Cine poate prețui aceste binecuvântări? Să lăsăm noi aceste îndurări fără a manifesta recunoștință? Nu. Să zicem împreună cu David: „Îmi voi împlini juruințele făcute Domnului, în fața întregului Său popor”. (Psalmii 116:14).

De câte ori nu ne plătim cu murmur partea noastră sărăcăcioasă și considerăm că ne-am făcut astfel datoria. Dumnezeu a plătit prețul pentru tot și dacă am fi cinstiți, am recunoaște că trebuie să dăm tot ce avem pentru serviciul Său.

„Fiecare dintre noi să pună suflet în aceasta. Să vedem dacă am adus toate darurile noastre lui Dumnezeu. Doresc acest lucru pentru mine individual. Se poate să fi fost neglijent în anul care a trecut. Nu știu când sau unde, dar pentru a mă asigura că mi-am îndeplinit întreaga datorie, la începutul anului voi aduce un dar lui Dumnezeu care să fie folosit cum se va găsi de cuviință în unele din ramurile lucrării Sale. Dacă vreunii dintre voi, frații și surorile mele, sunteți convinși că nu ați adus lui Dumnezeu lucrurile care sunt ale Lui, dacă nu v-ați gândit cu amabilitate la lipsurile celor săraci, sau dacă ați reținut de la cineva ceea ce i se cuvine, eu vă îndemn să vă pocăiți înaintea Domnului și să înapoiați împătrit. Cinstea strictă față de Dumnezeu și oameni este singura care va satisface cerințele divine. Amintiți-vă că dacă ați profitat de semenul vostru în comerț sau l-ați deposedat în vreun fel de ceea ce era al său, sau dacă L-ați furat pe Dumnezeu prin zecimi și daruri, toate acestea sunt înregistrate în cărțile Cerului.”⁴

Cinstea în timp și bani

Timpul este un dar de la Dumnezeu. Fiecare moment Îi aparține Lui și nouă ni se cere să-l folosim cât putem mai bine. Dumnezeu este glorificat atunci când folosim acest talant prețios cu credincioșie, pentru a-i binecuvânta pe cei nevoiași și pentru a împărtăși altora adevărul. „Cu privire la nici un talant nu va cere El o socoteală mai strictă decât cu privire la timpul nostru.”⁵ Timpul irosit este timp pierdut. Noi nu putem schimba trecutul, nu putem chema înapoi nici măcar un

singur moment. Trecutul este istorie, putem doar să-I cerem iertare lui Dumnezeu dacă L-am furat irosind timpul și neglijându-ne îndatoririle. Dumnezeu ne-a dat misiunea să lucrăm astăzi pentru El. Prin harul Său putem face bine de acum înainte și astfel să răscumpărăm trecutul.

Dumnezeu are nevoie de bărbați, bărbați care vor sta de partea dreptății. Lucrarea Lui este mare și fiecare are de ocupat un loc. „Este nevoie de bărbați al căror simț al dreptății, chiar și în cele mai mici chestiuni să nu le permită să facă o înregistrare a timpului lor care nu este exactă și corectă – oameni care vor înțelege că administrează mijloace care aparțin lui Dumnezeu și care nu și-ar însuși pe nedrept nici măcar un cent pentru folosința lor proprie, oameni care vor fi la fel de credincioși și exacti, atenți și conștiincioși în munca lor în absența angajatorului ca și în prezența lui, dovedind prin credințioșia lor că nu sunt doar unii care vor să placă oamenilor și să servească atunci când sunt văzuți, ci că sunt lucrători conștiincioși, credincioși și adevărați, care fac binele nu pentru laude omenești ci pentru că iubesc ceea ce este drept și aleg aceasta dintr-un sentiment înalt al datoriei lor față de Dumnezeu.”⁶

Integritate

Integritatea este fermitatea principiului, statornicia și neclintirea în decizia luată pentru bine. Ea este un lucru de care este mare nevoie într-o lume în care se promite mult și se câștigă puțin. „Deci toate lucrurile, pe care vă

spun ei să le păziți, păziți-le și faceți-le; dar după faptele lor să nu faceți. Căci ei zic, dar nu fac.” (Matei 23:3).

„Adevăratul caracter nu este format dinafară și îmbrăcat; el radiază dinăuntru. Dacă dorim să-i îndrumăm pe alții pe calea neprihănirii, principiile neprihănirii trebuie să fie păstrate cu evlavie în inimile noastre proprii. Mărturisirea noastră de credință poate proclama teoria religiei, dar evlavia noastră practică este aceea care vestește cuvântul adevărului. Viața consecventă, conversația sfântă, integritatea neabătută, spiritul activ și binevoitor, exemplul evlavios – acestea sunt mijloacele prin care lumina este transmisă lumii.”⁷

„Cea mai mare nevoie a lumii este nevoia de oameni – oameni care nu vor fi cumpărați sau vânduți, oameni care în adâncul sufletului lor sunt credincioși și cinstiți, oameni care nu se tem să-i spună păcatului pe nume, oameni a căror conștiință se îndreaptă la fel de statornic spre datorie ca și acul busolei către pol, oameni care vor sta de partea dreptății chiar dacă cerurile ar cădea.

Însă un asemenea caracter nu este doar rezultatul întâmplării; nu se datorează favorurilor speciale sau înzestrărilor Providenței. Un caracter nobil este rezultatul disciplinei de sine, al supunerii naturii inferioare celei superioare – supunerea eului în serviciul iubirii față de Dumnezeu și om.”⁸

Viețile marilor oameni

Biblia prezintă multe exemple de integritate. Această calitate se vede în viețile oamenilor care au stat de partea dreptății în fața

pericolului și chiar a morții; oameni ale căror vieți au fost o mare binecuvântare pentru semenii lor și care au stat ca reprezentanți ai lui Dumnezeu. Unele dintre cele mai izbitoare exemple sunt Iosif, Moise, Elisei, Daniel și Pavel – cei mai mari bărbați de stat și conducători ai timpului lor.

În tinerețea lor, Iosif și Daniel s-au despărțit de căminele lor și au fost duși captivi în țări păgâne. Iosif a fost supus în special ispitei și schimbării de situație. El fusese crescut cu grijă, protejat și iubit în casa tatălui său. El a fost favorizat mai presus de toți frații săi. Apoi a fost dus ca sclav să servească în casa lui Potifar, unde prin muncă credincioasă a câștigat respectul și încrederea stăpânului său.

După ce a refuzat să cedeze înaintea păcatului, el a fost închis pe nedrept fără speranță de eliberare. Apoi, într-un timp de criză națională, el a fost chemat să ajute la conducerea națiunii Egiptului – cea mai mare împărăție din acel timp. Ce l-a făcut pe el în stare să-și păstreze integritatea în aceste situații de încercare?

„În copilăria lui, Iosif a fost învățat să-L iubească pe Dumnezeu și să se teamă de El. Adesea, în cortul tatălui Său, sub stelele Siriei, i s-a spus povestea viziunii de noapte de la Betel, cu scara de la cer la pământ și cu îngerii care urcau și coborau și despre Acela care de pe tronul de sus i s-a descoperit lui Iacov. I s-a spus povestea luptei de lângă Iaboc, când, renunțând la păcatele îndrăgite, Iacov a stat ca biruitor și a primit titlul de prinț al lui Dumnezeu.

”Apoi m-am uitat, și iată că Mielul stătea pe muntele Sionului; și împreună cu El stăteau o sută patruzeci și patru de mii, care aveau scris pe frunte Numele Său și Numele Tatălui Său ... Și în gura lor nu s-a găsit minciună, căci sunt fără vină înaintea scaunului de Domnie al lui Dumnezeu.”

(Apoc. 14:1, 5)

„Ca tânăr păstor care îngrijea turmele tatălui său, viața curată și simplă a lui Iosif favorizase dezvoltarea puterilor fizice și mintale. Prin comuniune cu Dumnezeu, prin natură și prin studiul marilor adevăruri care au fost lăsate ca o încredințare sfântă din tată în fiu, el a dobândit puterea minții și fermitatea principiului.

În criza vieții sale, când a făcut acea călătorie teribilă din căminul lui din copilărie din Canaan spre robia ce-l aștepta în Egipt, privind pentru ultima dată dealurile care ascundeau corturile rudelor sale, Iosif și-a amintit de Dumnezeul tatălui său. El și-a amintit de lecțiile copilăriei sale și sufletul său a vibrat de hotărârea de a se dovedi credincios – de a se comporta întotdeauna cum se cuvenea pentru un supus al Împăratului cerului.

În viața amară de străin și sclav, în mijlocul sunetelor și imaginilor de viciu și al ispitirilor închinării păgâne, o închinare înconjurată de toate atracțiile bogăției, culturii și a pompei regale, Iosif a rămas statornic. El învățase lecția ascultării de datorie. Credințioșia în orice stare, de la cea mai de jos până la cea mai înaltă a antrenat fiecare putere pentru cel mai înalt serviciu.”⁹

Experiența lui Iosif poate fi a noastră. Când suntem aduși în ispită, să ne uităm la Dumnezeu și să alegem să-I fim credincioși, indiferent cât ar costa aceasta. Chiar dacă cinstea și integritatea ne-ar costa viața, să stăm fermi pe poziție.

Lumina lumii

Cinstea și integritatea caracterului sunt reflectate pe față. Ceea ce este în inimă va străluci în viață. Dacă e ca fața noastră să reflecte frumusețea caracterului lui Hristos, noi trebuie să ne concentrăm asupra Lui.

„Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Corinteni 3:18). Contemplând calitățile caracterului lui Hristos și studiind viața Lui, aceleași virtuți vor fi manifestate și în viețile noastre.

„Voi sunteți epistola noastră scrisă în inimile noastre, cunoscută și citită de toți oamenii.” (2 Corinteni 3:2).

Ce pot citi oamenii când ne observă viețile? Au fost cuvintele noastre totdeauna adevărate? Am fost noi cinstiți în toate afacerile noastre? Am stat noi fermi ca stânca atunci când a fost vorba de

principii? Am fost noi călăuziți de cuvântul lui Dumnezeu chiar și în cele mai mici detalii ale vieților noastre?

„Doamne, cine va locui în cortul Tău? Cine va locui pe muntele Tău cel sfânt? Cel ce umblă în neprihănire, cel ce face voia lui Dumnezeu și spune adevărul din inimă.” (Psalmii 15:1,2).

„Veți pregăti voi calea Domnului ducând o solie hotărâtă pentru El, nu doar în cuvinte, ci și printr-un exemplu de evlavie? Venirea Domnului este foarte aproape. Acei care cunosc adevărul ar trebui să-l practice, lăsând lumina să strălucească în precept și exemplu.”¹⁰

Acei care urmează să stea pe Muntele Sionului vor fi fără vină. În gura lor nu se va găsi minciună. Numele Tatălui va fi scris pe frunțile lor. Ei vor reflecta pe deplin caracterul Creatorului lor. Domnul să ne ajute pe fiecare dintre noi să facem parte din această grupă binecuvântată care va urma pe Miel și va locui pentru totdeauna între cei sfinți și nepătați!

Referințe:

1. *Semnele timpului*, 23 ianuarie 1879.
2. *Îndrumarea copilului*, pg.112.
3. *Ibid.*
4. *The Review and Herald*, 3 ianuarie 1882.
5. *Parabolele Domnului*, pg.269.
6. *Îndrumarea copilului*, pg.113.
7. *Hristos lumina lumii*, pg.222.
8. *Educația*, pg.46.
9. *Ibid.*, pg.42.
10. *The Review and Herald*, 5 octombrie, 1911.

Când se vor întâmpla aceste lucruri?

L. Tudoroiu – *Canada*

De data aceasta nu mai este o închipuire

Duminică, 30 octombrie 1938, la ora 8.00 după-amiază, Orson Wells anunța pe postul național de radio că planeta pământ a fost invadată de ființe de pe Marte. Nu a fost decât o piesă de teatru, dar a fost luată în serios. În câteva minute oamenii din toată America de Nord se rugau, plângeau și fugeau ca să scape cu viață din mâinile marțienilor. Liniile telefonice erau supraîncărcate în timp ce oamenii își sunau prietenii sau pe cei iubiți să-și ia rămas bun sau să-i avertizeze. Bisericile au fost umplute până la refuz cu cei care se grăbeau la adunările de rugăciune pentru „sfârșitul lumii”. Într-un oraș din vest o femeie a intrat în fugă într-o biserică strigând: „New York-ul este nimicit! Acesta este sfârșitul! Ați putea la fel de bine să mergeți să muriți acasă! Tocmai am auzit la radio.”

Au avut loc nenumărate sinucideri și o mulțime de oameni fugeau încoace și încolo lipsiți de speranță și fără vreun țel. Este tragic să te gândești la o astfel de generație care nu înțelege adevărata valoare a vieții.

Au trecut mai mult de 63 de ani și de curând lumea a văzut realitatea New York-ului aproape paralizat de groază când două dintre cele mai înalte clădiri ale sale s-au prăbușit la pământ. Cutremurător! Comentatorii de televiziune și de știri au rămas fără grai – pur și simplu nu puteau să-și creadă ochilor. Unii au strigat la Acela pe care mulți Îl uitaseră de multă vreme – la Dumnezeu.

America era atacată. Cum se putea întâmpla așa ceva? Era un mare „imperiu” pe punctul de a se prăbuși? De data aceasta situația era reală, nu doar o piesă de teatru.

„În acest timp când nelegiuirea predomină, ultima mare criză este la ușă.”¹

Puterea Cuvântului

Într-o zi, un înger al lui Dumnezeu i-a vorbit lui Daniel, zicând:

„Tu, însă, Daniele, ține ascunse aceste lucruri și pecetluiește cartea, până la vremea sfârșitului. Atunci mulți o vor citi și cunoștința va crește.” (Daniel 12:4).

V-ați întrebat vreodată de ce, timp de aproape 6.000 de ani, cea

mai mare viteză atinsă de om a fost viteza unui cal bun? Cu doar o sută de ani în urmă, unii oameni de știință susțineau că ar fi periculos ca omul să ajungă la viteza de 15mile/h pentru că aceasta i-ar tăia respirația. Dar lumea s-a schimbat dintr-o dată. Acum trăim într-o eră a vitezei despre care bunicii noștri n-ar fi putut nici măcar visa vreodată.

Da, acesta este un semn care arată că trăim în timpul menționat de profetul Daniel – sfârșitul timpului. Este interesant să ne gândim la ceea ce au spus diferiți oameni care au avut o perspectivă largă asupra acestui timp.

O afirmație interesantă a fost făcută pe data de 7 aprilie 1869, de către chimistul francez, Pierre Berthelot:

„Prevăd că într-o sută de ani de fizică și chimie omul va ști ce este atomul... Credem că atunci când știința va ajunge la acest stadiu... Dumnezeu va coborî pe pământ cu legătura Sa mare de chei și va spune omenirii: „Domnilor, e ora închiderii.””

Ceea ce a dat putere predicilor lui Isus au fost cuvintele Sale simple: „După ce a fost închis Ioan, Isus a venit în Galilea, și propovăduia Evanghelia împărăției lui

Dumnezeu. El zicea: „S-a împlinit vremea, și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocățiți-vă și credeți în Evanghelie.” (Marcu 1:14, 15).

Pentru mulți poate că nu exista nici un motiv pentru care să creadă că se împlinea un timp special. Ioan era în închisoare, Irod era mai mult decât mulțumit, poporul Israel era orb în viciu și păcat, totuși Domnul avea puterea de a spune: „S-a împlinit vremea ... Împărăția lui Dumnezeu este aproape.” Este nevoie de o privire ageră pentru a face o astfel de afirmație. Acesta a fost începutul slujirii Sale. El a observat împlinirea profeției. El știa că trebuia să vină timpul când El să moară pentru o lume care nu mai avea nici o altă speranță de salvare.

Hristos a venit pe pământ fără a deține forță armată sau financiară, ci în bunătate și umilință. El a înființat o biserică nemuritoare, o biserică pe care nu o poate nimici nici o putere – nici prin foc, nici prin tortură sau moarte vremelnică. „El a șezut jos pe Muntele Măslinilor. Și ucenicii Lui au venit la El la o parte și I-au zis: „Spune-ne când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?” (Matei 24:3). După câte se vede, această întrebare frământă încă o dată societatea în care trăim, pentru că oamenilor nu le place să trăiască în incertitudine – cu inimile pline de „groază în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ” (Luca 21:26). Ei vor să știe mai multe despre ce urmează să aibă loc în curând.

Față în față cu istoria

Să ne gândim un moment la mărturia profetului Daniel:

„În anul dintâi al domniei lui [Dariu], eu, Daniel, am văzut din cărți că trebuia să treacă șaptezeci de ani pentru dărâmurile Ierusalimului, după numărul anilor, despre care vorbise Domnul către proorocul Ieremia. Și mi-am întors fața spre Domnul Dumnezeu, ca să-L caut cu rugăciune și cereri, postind în sac și în cenușă.” (Daniel 9:2, 3).

În rugăciunea lui serioasă, Daniel a recunoscut că timpul sclaviei poporului evreu era un rezultat direct al călcării legii lui Dumnezeu. El a fost adus la Babilon când era tânăr și el și-a adus aminte toate experiențe pe care le-a făcut cu Dumnezeu în timpul captivității. Acum, când era deja om în vârstă, el cere iertare atât pentru propriile sale păcate cât și pentru cele ale poporului său. Ce mărturie frumoasă despre credințioșia și devotamentul acestui bărbat credincios. Ce exemplu minunat de altruism și sacrificiu pentru toți aceia pe care Dumnezeu îi adusese în Babilon. O, dacă poporul lui Dumnezeu de astăzi ar studia Biblia cu același spirit cu care Daniel a cercetat-o, dacă bărbații și femeile s-ar umili așa cum s-a umilit acest frate drag, ce minune ar avea loc cu noi! Poate că Duhul lui Dumnezeu ne-ar da o gură ca a lui ca să vorbim despre solemnitatea timpului nostru – poate cu cuvinte ca acestea: „S-a împlinit vremea” – care să miște sufletele serioase din această lume spre pocăință.

Timpul nostru în profeție

„De aceea, când veți vedea urâciunea pustiirii, despre care a vorbit proorocul Daniel, așezată în locul sfânt, ... atunci ...” (Matei 24:15,16).

Răsună aceste cuvinte în mintea noastră mai mult decât oricând? Este acesta semnul că vremea noastră se împlinește și că trebuie să ne acoperim fața ca Daniel? Este această afirmație semnul puternic care dovedește că ne aflăm în „Era lui Antihrist”? Prefigurează această afirmație eliberarea noastră? Simțim că este privilegiul și ocazia noastră – ca cea mai degradată generație care a trăit vreodată pe pământ, dar transformată prin minunatul har al lui Dumnezeu – de a arăta înaintea întregului univers că Dumnezeu are dreptate iar Satan, nu?

Este aceasta misiunea ultimei generații? Ne temem să spunem „nu” când șase miliarde vor spune „da”?

Acum este vremea să arătăm înaintea lumii ce înseamnă „Era Antihrist”. Toate evenimentele profetice indică la un timp când întreaga lume se va aduna pentru ultima bătălie, când „cei puțini” vor umple lumea cu „învățătură lor” și atunci un alt hristos – un hristos fals – va fi descoperit iar Satan, vechiul vrăjmaș al lui Dumnezeu, își va exercita puterea să nimicească ultima sămânță de bine de pe fața pământului. „Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință și de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării, protivnicul, care se înalță mai

presus de tot ce se numește ‚Dumnezeu’ sau de ce este vrednic de închinare așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.” (2 Tesaloniceni 2:3,4).

Să vedem ce spune Spiritul Profetiei despre această problemă:

„Prin decretul ce impune instituția papalității violând astfel legea lui Dumnezeu, națiunea noastră se va rupe cu totul de neprihănire. Când protestantismul va întinde mâna peste abis, pentru a prinde mâna puterii romane, când va întinde mâna pentru a da mâna cu spiritismul, când, sub influența acestor întreprinderi, țara noastră va respinge orice principiu al Constituției ei, ca o conducere protestantă și republicană, și va face legi pentru propagarea falsurilor și înșelăciunilor papale, atunci putem cunoaște că a venit timpul pentru lucrarea prin minuni a lui Satan și că sfârșitul este aproape.”²

E ușor a greși

În ultimii ani, glasuri proeminente din arena politică a protestantismului cu numele sunt pe cale de a-și exprima tot mai fățiș nemulțumirea față de Constituția Statelor Unite, lucru considerat a fi o cale de salvare a națiunii (și până la urmă a întregii lumi). Cât de mult ne amintește aceasta de comentariul lui Caiafa din timpul lui Isus: „Atunci, preoții cei mai de seamă și fariseii au adunat Soborul și au zis: ‚Ce vom face? Omul acesta face multe minuni. Dacă-L lăsăm așa, toți vor crede în El și vor veni romanii și ne vor nimici și locul nostru și neamul.’ Unul din ei,

Caiafa, care era mare preot în anul acela, le-a zis: ‚Voi, nu știți nimic; oare nu vă gândiți că este în folosul vostru să moară un singur om pentru norod și să nu piară tot neamul?’ Dar lucrul acesta nu l-a spus de la el; ci, fiindcă era mare preot în anul acela, a proorocit că Isus avea să moară pentru neam.” (Ioan 11:47-51). Cu acea ocazie, politica guvernului avea să fie modificată așa încât viața curată și binefăcătoare a lui Hristos, plină de bunătate și adevăr să fie sacrificată în favoarea unui grup de ipocriți religioși. Nu va avea loc foarte curând aceeași scenă în fața ochilor noștri? Conducători religioși eminenti din lumea pretinsă protestantă nutresc aceleași sentimente ca și Caiafa, având aceeași concepție despre convertirea lumii prin mijloace legislative opresive.

Glasul Romei

Dincolo de „prăpastie” se aude un alt glas care este chiar mai puternic decât oricând înainte – glasul Romei. Este un glas care rostește aceleași „vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt”, (Daniel 7:25) care a vorbit de-a lungul istoriei, un glas care este la fel de plin de aroganță lipsită de rușine, ca întotdeauna. Când s-a aprobat pentru prima dată Constituția Statelor Unite, reacția papei a fost foarte agresivă:

“ ‚Papa Pius al IX-lea, în scrisoarea sa enciclică din 15 august 1854, a spus: <Doctrinile sau fanteziile absurde și eronate pentru apărarea libertății de conștiință sunt o erezie dintre cele mai primejdioase – o ciumă, care dintre toate celelalte, este cea mai de temut într-un stat>.’ ”³

Aversiunea papală față de libertatea de conștiință a fost reconfirmată în ultimii ani în cartea *Cheile acestui sânge*, unde autorul romano-catolic Malachi Martin, un apărător înverșunat al idealurilor și scopurilor papale, vorbește împotriva a ceea ce el numește „minimaliști” – minorități religioase statornice.

Totuși, prin harul lui Dumnezeu, Constituția Statelor Unite, mai garantează încă tuturor oamenilor dreptul de a alege. Dar cel mai important este faptul că Dumnezeu Însuși îl asigură pe om de acest drept, când declară în Biblie: „Iau astăzi cerul și pământul martor împotriva voastră, că ți-am pus înainte viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege viața ca să trăiești tu și sămânța ta.” (Deuteronomul 30:19).

Spiritul Profetiei avertizează:

„Cei care fac eforturi să schimbe Constituția și să promulge o lege care să impună păzirea duminicii nu își dau seama care vor fi rezultatele. O criză stă chiar înaintea noastră.”⁴

Isus știa!

Toate aceste lucruri se întâmplă sub ochii lui Isus. El știa de urâciunea pustiirii, de fiul pierzării, omul fărădelegii, *alter christos* – „un alt hristos”. El știa de urâciunea lui Israel, că ei Îl vor lepăda pe Isus nu ca om, ci ca Dumnezeu. Ei L-au recunoscut ca pe un Mare Învățător sau Rabi și au fost înclinați să-L primească în calitate de Profet, dar atunci când S-a numit Fiu al lui Dumnezeu, aceasta a fost suficient pentru ca să-L omoare ca hulitor. Când l-au primit pe

Baraba simbolul lui antihrist în locul Fiului Mântuirii, ei au considerat acest lucru ca nefiind hulă. Se pare că declarația lor: „Noi nu avem alt rege decât pe Cezar,” i-a urmărit de-a lungul secolelor ca o umbră pe conștiința lor. După cum spunea Martin Luther: „Nu este sigur ci periculos să lucrezi împotriva conștiinței.” Ei au știut că Isus era Fiul lui Dumnezeu, totuși au lucrat împotriva apelurilor Duhului Sfânt, până când în cele din urmă au fost învăluiți în întuneric.

Cea mai puternică declarație pe care a făcut-o Isus cu privire la antihrist și semnele timpului nostru se găsește în Ioan 5:43: „Eu am venit în Numele Tatălui Meu și nu Mă primiți; dacă va veni un altul, în numele lui însuși, pe acela îl veți primi.”

În esență El a vrut să spună: „Dacă voi veni ca Fiu al lui Dumnezeu nu Mă veți primi, dar dacă altul vine ca Fiu al Lui Dumnezeu (care de fapt este fiul pierzării) îl veți primi ca Fiu al lui Dumnezeu.” Să vedem cât de uimitor s-a împlinit și încă se mai împlinește profeția într-o măsură tot mai mare:

„Tu ești Păstorul, Tu ești Medicul, Tu ești Conducătorul, Tu ești Gospodarul; și în cele din urmă, Tu ești un alt Dumnezeu pe pământ” – Discursul lui Christopher Marcellus în cea de-a patra sesiune a Conciliului Lateran, 1512 (și adresat Papei); Istoria Conciliilor, Labbe și Consort, vol. 24, col.109.

„Noi deținem pe acest pământ locul Dumnezeului celui Atotputernic” – Scrisoare enciclică, 29 iunie 1894, marea enciclică a lui Leo XIII, pag. 304.

În cartea sa, *Cheile acestui sânge*, pag. 143, autorul romano-catolic Malachi Martin afirmă:

„Dacă mâine sau săptămâna viitoare, printr-o minune neașteptată, se va înființa un guvern mondial, Biserica nu va trebui să fie supusă unei schimbări esențiale pentru a-și putea menține poziția dominantă și a-și promova scopul ei global.”

Într-adevăr, se întâmplă exact așa cum a prevăzut Ioan, ucenicul cel iubit, în Apocalipsa 13:3,4: „Unul din capetele ei părea rănit de moarte; dar rana de moarte fusese vindecată. Și tot pământul se minuna după fiară. Și au început să se închine balaurului pentru că dăduse puterea lui fiarei. Și au început să se închine fiarei, zicând: „Cine se poate asemăna cu fiara și cine se poate lupta cu ea?””

Nu mai e timp

Pe data de 8 octombrie 1871, D. L. Moody a deschis o serie de întruniri prevăzută a dura o săptămână în Chicago, adunând cea mai mare mulțime din istoria orașului. Tema lui era *Atunci ce să facem cu Isus?* În acea seară, Moody a dat auditorului o săptămână să se hotărască ce va face cu Isus. Chiar în acea seară o mare parte din Chicago a fost distrusă de foc. Sute de oameni au murit. Moody nu a reușit să mai țină adunări în acel loc decât cu 23 de ani mai târziu, la aniversarea aceluia mare incendiu. Pe când privea asupra ascultătorilor în acea seară, a spus:

„În urmă cu 23 de ani, am făcut cea mai mare greșală din viața mea. Am dat auditorului

timp o săptămână să se hotărască ce va face cu Isus. Am cercetat această adunare și nu văd nici un singur suflet la care am predicat în acea seară. Nu mă voi mai întâlni niciodată cu acele persoane până nu se vor ridica împotriva mea la judecată... Dacă nu ați luat acea hotărâre, nu mai așteptați încă o zi, nici măcar o oră.”

„Ca unii care lucrăm împreună cu Dumnezeu, vă sfătuim să faceți așa ca să nu fi primit în zadar harul lui Dumnezeu. Căci El zice: „La vremea potrivită, te-am ascultat, în ziua mântuirii, te-am ajutat. Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii.” (2 Corinteni 6:1,2).

Deci, iubiiții mei prieteni, dacă astăzi același Isus bate gingaș la ușa inimii voastre, nu spuneți: „nu avem alt prieten decât pe Cezar”. Nu vă asumați acest mare risc. Suntem aproape de momentul când Mântuitorul nostru vine să-și recunoască poporul Său și trebuie să fim gata să ne împotrivim fiarei în puterea Duhului Sfânt. Biserica lui Dumnezeu să spună:

„Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate.” (Apocalipsa 22:14).

Referințe:

1. *Parabolele Domnului*, pg.138.
2. *Testimonies*, vol.5., pg.445.
3. *Marea luptă*, pg.563.
4. *Testimonies*, vol.5, pg.742.

Vegheați, rugați-vă și lucrați

H. Woywod – *Germania*

Adesea, Isus petrecea timp singur în Ghetsimani ca să se odihnească și să primească noi puteri prin rugăciune. Totuși într-o noapte, totul era diferit. Inima Sa era tulburată iar El Se simțea ca și cum ar fi fost exclus din prezența Tatălui Său.

Lăsând pe ceilalți ucenici ai Săi afară lângă grădină, El i-a rugat pe Petru, Iacov și Ioan să se roage pentru ei și pentru El. Aceștia trei erau prieteni apropiați și au fost martori la slava lui Hristos pe Muntele Schimbării la Față. Ei văzuseră cum a vorbit Isus lui Moise și Ilie și au auzit glasul lui Dumnezeu răsunând din ceruri. Hristos dorea să știe că acum ei erau aproape de El, și a spus: „Stați aici și vegheați împreună cu Mine.”

În această noapte totul era în joc. Ispititorul venise pentru a da ultima sa lovitură teribilă. Totul depindea de rezultatul acestei lupte. Și chiar în ceasul acela Isus S-a întors la locul unde îi lăsase pe prietenii Săi, numai ca să-i găsească dormind.

Cât de mult ar fi fost încurajat Hristos dacă i-ar fi găsit rugându-se, dar ei nu au ascultat de cererea Sa repetată: „Vegheați și rugați-vă.”

Ucenicii care dormeau s-au trezit când au recunoscut glasul lui

Isus. Hristos i-a zis lui Petru: „Simone, dormi?” „N-ai putut să veghezi un ceas?” „Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită.” Clipa grozavă sosise, ceasul care avea să hotărască soarta lumii, dar ucenicii dormeau. Isus a dat de multe ori avertismentul: „Vegheați și rugați-vă ca să nu cădeți în ispită.” (Matei 26:41). Acele cuvinte reprezintă o avertizare pentru toți cei care doresc să stea credincioși și tari în credință. Nimeni nu este în siguranță nici o zi, nici măcar o oră fără rugăciune. Numai vegherea și rugăciunea ne garantează siguranța.

„Nimeni nu poate fi un creștin fericit dacă nu este un creștin veghetor. Cel care biruie trebuie să vegheze; pentru că Satan se luptă ca prin momeli lumești, prin rătăcirii și superstiție să-i câștige pe urmașii lui Hristos de partea lui. Nu este de ajuns să evităm pericolele vizibile și mișcările periculoase și nedemne.”¹

„Unele lucruri îndoielnice pot părea lucruri bune, dar ele trebuie studiate cu multă rugăciune, pentru că ele sunt mecanismele amăgitoare ale vrăjmașului pe care le folosește pentru a conduce sufletele pe o cale care este atât de aproape de calea adevărului încât de abia poate fi deosebită de calea care

duce spre sfințenie și cer. Dar ochiul credinței își dă seama că ea se abate de la calea cea dreaptă, deși acest lucru este aproape imperceptibil. La început, se poate crede că este cea dreaptă, dar după o vreme se va vedea că se abate mult de la calea siguranței, de la calea care duce la sfințenie și la cer.”²

„Prin faptul că a dormit când Isus i-a poruncit să vegheze și să se roage, Petru a pregătit calea pentru marele său păcat. Dormind în acel ceas critic, toți ucenicii au suferit o mare pierdere. Hristos știa prin ce încercări grele urmau să treacă ei. El știa cum avea să lucreze Satan ca să le paralizeze simțurile ca să nu fie pregătiți pentru încercare. Din această cauză i-a avertizat El. Dacă ar fi petrecut acel timp în grădină veghind și rugându-se, Petru nu ar fi fost lăsat să depindă de puterea lui slabă. El nu L-ar fi tăgăduit pe Domnul lui. Dacă ucenicii ar fi vegheat împreună cu Hristos în timpul agoniei Sale, ei ar fi fost în stare să privească suferința Lui pe cruce. Ei ar fi înțeles într-o oarecare măsură natura chinului Său copleșitor. Ei ar fi putut să-și amintească cuvintele Sale prin care a prezis suferințele, moartea și învierea Sa. În mijlocul întunericului ceasului cel mai greu

al încercării, câteva raze de speranță ar fi luminat întunericul și le-ar fi susținut credința.”³

Este atât de important să veghem și să ne rugăm. Trebuie să ne luăm timp să ne gândim profund care sunt adevăratele noastre motive și fapte. „Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă cercați-vă. Nu recunoașteți voi că Isus Hristos este în voi? Afară numai dacă sunteți lepădați.” (2 Corinteni 13:5).

Puterea rugăciunii continue

Biblia ne oferă multe exemple de oameni care s-au rugat cu stăruință și continuu. Când se ruga, Ilie se prindea de fâgăduințele cerului și rămânea în rugăciune până când rugăciunile lui primeau răspuns. El nu a așteptat să primească dovada faptului că Dumnezeu l-a auzit, ci a fost gata să riște totul la cel mai mic semn al favorii divine. Tot ce a putut face cu ajutorul lui Dumnezeu, oricare dintre noi putem face în serviciul Domnului.

Iacov a fost biruitor în noaptea luptei sale cu Îngerul pentru că posedă perseverență și hotărâre. Experiența biruinței sale trebuie să devină a noastră. „Cele mai mari biruințe ale bisericii lui Hristos sau ale creștinului individual nu sunt cele câștigate cu ajutorul talentului sau educației, sau al bogăției și favorii oamenilor. Ele sunt acele biruințe care sunt câștigate în camera de audiență cu Dumnezeu, când credința stăruitoare până la agonie se prinde de brațul cel tare al puterii.”⁴

Biserica timpurie

Creștinii Noului Testament erau creștini ai rugăciunii. Prima

biserică a primit botezul Duhului Sfânt în timpul unei adunări de rugăciune de Rusalii. În epistole citim de asemenea că ucenicii căutau în mod constant comuniunea cu Dumnezeu în rugăciune în timp ce duceau solia despre Isus în toată lumea. Vezi Faptele Apostolilor 2:42.

Rugăciunea este în miezul serviciilor divine ale bisericii. Desigur că noi toți știm acest lucru. Dar deține rugăciunea într-adevăr acel rol vital pe care ar trebui să-l dețină în închinarea noastră? Sau a fost redusă la o formă searbădă pe care o folosim pentru a deschide și închide serviciile divine?

Rugăciunea puternică

Isus a câștigat putere din rugăciunile pe care le înălța lui Dumnezeu în favoarea ucenicilor Săi. El îl lua pe fiecare în parte și se ruga Tatălui pentru el. El a mijlocit și mijlocește de asemenea și pentru tine zicând: „M-am rugat pentru tine.”

Isus ne-a arătat în viața Sa cum Se ruga. El S-a rugat în pustiu când diavolul L-a ispitit și s-a luptat pentru sufletul Său. El S-a rugat în noaptea de dinaintea zilei când i-a chemat pe ucenicii Săi. El S-a rugat toată noaptea înainte de a-l vindeca pe băiatul posedat de demoni și înainte de cea mai mare minune a Sa – învierea lui Lazăr. El nu a dorit să facă nimic fără a se ruga mai întâi.

Astăzi, se pare că mulți frați și multe surori cred că sunt prea ocupați ca să-și mai ia destul timp să se roage. Dar rugăciunea a fost o sursă permanentă de putere pentru Isus. „A doua zi dimineața, pe când era încă întuneric, Isus S-a sculat, a ieșit și S-a dus într-un

loc pustiu și se ruga acolo.” (Marcu 1:35).

Rugându-ne pentru alții

Când ne rugăm pentru alții, Isus ne arată că mai întâi trebuie să ne apropiem mai mult de El. Prin mijlocirea pentru tovarășii noștri noi devenim mai conștienți de propriile noastre păcate – păcate pe care Isus ar dori să le îndepărteze din viața noastră. Atunci putem recunoaște: „O, Doamne, nu m-am văzut niciodată în felul acesta. Dacă sunt într-adevăr așa, și dacă amărăciunea, invidia și mândria mea stau între Tine și mine, O, Doamne, atunci îndepărtează totul așa încât să pot deveni un alt om și Tu să mă poți atrage la Tine.”

De ce este nevoie să ne rugăm pentru alții? Nu dorește Dumnezeu deja să-i salveze? Nu face tot ce-I stă în putere, chiar dacă nu-I cerem acest lucru? Sigur că face, dar rugăciunea nu numai că mărește dragostea noastră pentru cei pentru care ne rugăm, și dragostea lor pentru noi, dar ne mărește și credința și ne oferă o experiență mai înaltă cu Dumnezeu. Nu putem înțelege în detaliu ce poate să facă rugăciunea, dar acest lucru nu ar trebui să ne descurajeze. De asemenea, nu înțelegem totul despre electricitate dar aceasta nu ne reține să folosim avantajele luminii, încălzirii și energiei electrice.

Rugăciune comună

Pe lângă mijlocirea pentru persoane particulare, noi trebuie să ascultăm de sfatul lui Isus din Matei 18:19, 20: „Vă mai spun iarăși că, dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un

lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri. Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor.”

Ellen White recomandă: „De ce nu se adună doi sau trei împreună și nu se roagă lui Dumnezeu pentru salvarea unei persoane anumite, și apoi pentru alta?”⁵

Micile grupe de rugăciune reprezintă baza rugăciunilor cu succes ale bisericii făcute pentru alte persoane. Convertirile nu se întâmplă pur și simplu ci au loc într-un mod supranatural. Un vânzător poate convinge pe cineva să cumpere o mașină nouă. Un agent imobiliar poate trezi interesul pentru o casă nouă. Acești vânzători pot avea succes prin anumite metode. Dar numai Dumnezeu poate converti un suflet. Rugăciunea este o parte din lucrarea de evanghelizare a semenilor noștri.

Dacă aruncăm o scurtă privire asupra adunării de rugăciune din Faptele Apostolilor 4:24-31, vom descoperi o prezentare detaliată a ceea ce a avut loc în timpul primei biserici. Petru și Ioan fuseseră prinși și duși într-o închisoare pentru că predicaseră adevărul. Consiliul iudeilor le poruncise să nu mai vorbească și să nu mai predice niciodată în numele lui Isus. După ce au fost eliberați ei s-au întors la credincioși și le-au spus despre lucrurile cu care au fost amenințați. Care a fost reacția? Când credincioșii au auzit acel lucru, ei au căutat comuniunea cu Dumnezeu și „au ridicat glasul toți împreună către Dumnezeu”. (Faptele Apostolilor 4:24).

Ei și-au început rugăciunea recunoscând puterea lui Dumnezeu care a creat totul. Și care a

fost rezultatul rugăciunilor lor? În versetul 31 se spune: „Toți s-au umplut de Duhul Sfânt și vesteau cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală”.

Același Dumnezeu are același scop și aceeași dorință astăzi, ca marginile pământului să audă vestea bună a lui Isus. Când noi, ca popor al lui Dumnezeu, aducem rugăciunile noastre la unison cu pulsul inimii lui Dumnezeu și-L rugăm să ne dea hotărâre pentru a putea atinge scopurile sale, atunci și noi vom experimenta puterea Sa lucrând în biserica lui Isus Hristos.

Trei lucruri importante în viața creștină

Dacă nu dorim ca Satan să ne biruiască, atunci este important: să veghem, să ne rugăm și să lucrăm.

Rugăciunea și vegherea sunt necesare pentru a putea crește în evlavie. Niciodată nu a existat în viața ta un timp mai important ca acesta. Te poți simți în siguranță numai dacă veghezi, te rogi și lucrezi continuu. Numai aceste trei caracteristici te pot apăra de cursele lui Satan. Acum trebuie să veghem și să ne rugăm ca niciodată mai înainte și să refuzăm să devenim nepăsători și indiferenți. Toți cei care-L mărturisesc pe Hristos trebuie să vegheze, să se roage pentru a păzi ușa către inima lor.

Fă din Isus prietenul tău

Ar trebui să venim la Isus și să-I spunem toate nevoile și durerile noastre. Putem să aducem înaintea Lui atât micile noastre îngrijorări și probleme cât și greutățile noastre mai mari. Ar trebui să aducem în rugăciune

înaintea Domnului toate temerile și preocupările noastre care ne produc îngrijorare. Când simțiți că aveți nevoie de prezența Domnului peste tot și la fiecare pas, atunci chiar Satan va fi limitat în ocaziile de a vă supăra cu ispitele sale. El nu are decât o singură dorință și încearcă din greu să vă țină pe voi și gândurile voastre departe de cel mai bun și mai înțeleghător Prieten al vostru.

Lucrând

Ce putere a zguduit lumea în timpul reformei lui Martin Luther? A fost puterea rugăciunii. Slujitorii lui Dumnezeu și-au pus picioarele în tăcere sfântă pe Stânca făgăduinței. În timpul procesului de la Augsburg, Luther nu a uitat niciodată să dedice în fiecare zi trei ore rugăciunii – în mod special în timpul zilei cel mai favorabil studiului.

„În intimitatea cămăruței sale retrase, el era auzit revărsându-și sufletul înaintea lui Dumnezeu în cuvinte pline de adorație, teamă și speranță ca atunci când cineva vorbește cu un prieten.” „Știi că Tu ești Tatăl și Dumnezeuul nostru,” spunea el, „și că Tu îi vei împrăstia pe persecutorii copiilor Tăi; căci Tu însuși ești expus împreună cu noi. Toată această lucrare este a Ta și numai pentru că Tu ne-ai constrâns am pus umărul la ea. Apără-ne atunci, o, Tată!”⁶

Moto-ul lui Luther era: „Rugați-vă și lucrați.” El era conștient că era dependent continuu de ajutorul divin și s-a apropiat de Dumnezeu în rugăciune și umilință adâncă în fiecare zi.

Nici unul care este umplut cu dragostea lui Hristos nu poate sta

fără să lucreze. Fiecare zi ne aduce mai aproape de sfârșit. Oamenii cu care venim în contact în fiecare zi au nevoie de ajutorul nostru. Poate că ei se află într-o astfel de stare emoțională încât un cuvânt întipărit de Duhul Sfânt la momentul potrivit își va atinge scopul. Măine poate că unii din acești oameni vor fi deja undeva unde s-ar putea să nu mai ajungem niciodată la ei. Ce eforturi facem ca să-i câștigăm pentru Hristos?

Toți cei care Îl iubesc pe Dumnezeu din toată inima trebuie să știe că putem să lucrăm numai cât timp este ziua. Isus spune: „Vine noaptea când nimeni nu va mai putea să lucreze”. (Ioan 9:4).

El arată de asemenea clar că noi trebuie să-L așteptăm dar nu în trândăvie, ci lucrând cu sârguință.

„Și veți fi martorii Mei” (Faptele Apostolilor 1:8). Dacă-L iubim pe Isus, ne va plăcea să trăim pentru El, să aducem darurile noastre de mulțumire și să lucrăm pentru El. Această lucrare nu va fi grea; vom dori să suferim durere, necaz și sacrificiu și vom înțelege dorința Sa de a aduce mântuirea întregii omeniri.

Folosiți toate ocaziile

Dumnezeu ne-a dat multă pricepere, dar noi nu ținem pasul cu providențele Sale. Isus și îngerii Săi lucrează neîncetat. Această lucrare înaintează, dar, din păcate, noi ne oprim adesea iar lucrarea încredințată nouă se oprește. Dacă am urma cu credincioșie providența lui Dumnezeu mai îndeaproape, am pași imediat pe fiecare cale care se deschide înaintea noastră și am folosi fiecare avantaj pe care îl avem.

Lumina trebuie să ajungă la lume ca să poată fi răspândită. Isus spune: „Voi sunteți lumina lumii.” Din păcate, în mijlocul nostru s-au furișat trândăvia și necredința. Ele ne rețin de la a ne face lucrarea dată de Dumnezeu pentru salvarea sufletelor. Dar Dumnezeu are nevoie de bărbați, femei, tineri și copii care să arunce sămânța de-a lungul tuturor apelor și să folosească toate ocaziile pe care le au. Vezi *Eclesiastul* 11:4, 6.

Cei care nu au curaj, care se tem și ezită să meargă înainte – care doresc să vadă clar fiecare pas dinainte pe cale, sunt acum fără valoare în răspândirea adevărului.

„Dacă ne-am da seama cu câtă sârguință a lucrat Isus ca să semene sămânța evangheliei în lume, noi, cei care trăim aproape de încheierea timpului de probă, am lucra neobosit să dăm sufletelor care pier pâinea vieții. De ce suntem atât de reci și indiferenți? De ce sunt inimile noastre atât de greu impresionabile? De ce nu doriți să vă dedicați lucrării căreia Hristos Și-a consacrat viața? Trebuie făcut ceva pentru a vindeca indiferența grozavă care a pus stăpânire pe noi. Să ne plecăm capetele în umilință când vedem cât de puțin am făcut din ceea ce am fi putut face ca să semănăm sămânța adevărului.”⁷

Întreita solie îngerească este solia care trebuie răspândită peste tot în zilele noastre. Toți cei care cred în ea trebuie să înceapă să lucreze – toți, indiferent dacă sunt tineri sau bătrâni, trebuie să participe la aceasta, așa cum a spus Isus: „Veți fi martorii Mei.”

„Fraților, ieșiți cu Bibliile voastre, vizitați-i pe oameni la gura sobei, citiți cuvântul lui

Dumnezeu familiei și toți cei care voiesc, să intre. Mergeți cu o inimă pocăită și cu încredere statornică în harul și mila lui Dumnezeu, și faceți ce puteți.”⁸

De ce nu vă plecați astăzi în rugăciune - de vreme ce știți că Dumnezeu dorește să vă folosească drept soli pentru a ajunge la oameni, și să vă dedicați încă o dată lui Isus? De ce nu vă rugați ca Duhul Său să pună pe deplin stăpânire pe voi? De ce nu-L rugați pe Dumnezeu să vă deschidă ochii să vedeți sufletele pierdute din jurul vostru – așa încât mântuirea lor să devină mai importantă pentru voi?

Dragi frați și surori, dragi prieteni, fie ca Duhul lui Dumnezeu să lucreze la inimile noastre acum și noi să ne rugăm așa cum se ruga biserica primară. Să ne rugăm ca să putem veghea continuu așa încât ultima rămășiță să poată fi găsită credincioasă și lucrarea de mântuire să se termine. Isus, Mântuitorul nostru, va veni pe norii cerului ca să-Și ia copiii acasă. Cu o dragoste de neexprimat Isus le urează bun venit celor credincioși Lui... Pentru Mântuitorul este o bucurie de nedescris să-i aibă cu El în împărăția slavei pe toți, mântuiți – mântuiți pentru veșnicie prin marea Sa suferință și jertfă. Amin!

Referințe:

1. *Testimonies*, vol.8, pg.76.
2. *Mărturii pentru predicatori*, pg.229 eng.
3. *Hristos, Lumina lumii*, pg.525.
4. *Patriarhi și profeți*, pg.227.
5. *Testimonies*, vol.7, pg.12.
6. *Marea luptă*, pg.207.
7. *Testimonies*, vol.8, pg.34.
8. *The Review and Herald*, 13 noiembrie 1833.

Torente de binecuvântări

Edson Meireles - Portugalia

La începutul creațiunii nu exista ploaie. „Fiindcă Domnul Dumnezeu nu dăduse încă ploaie pe pământ și nu era nici un om ca să lucreze pământul. Ci un abur se ridica de pe pământ și uda toată fața pământului.” (Genesa 2:5,6). Când, din cauza păcatului omului, Dumnezeu a trimis potopul, apele nu au adus numai nimicirea, ci și curățirea. (Vezi 1 Petru 3:20, 21).

Când izraeliții s-au stabilit în Țara Făgăduinței și poporul a început să cultive pământul și să semene grâne, Dumnezeu a promis: „Vă voi trimite ploi la vreme, pământul își va da roadele și pomii de pe câmp își vor da rodurile.” (Leviticul 26:4). Această făgăduință s-a împlinit timp de multe secole. Cei care se bazau pe recoltele fermelor lor nu au fost niciodată dezamăgiți în eforturile lor. Ei semănau sămânța și așteptau ca ploaia să cadă la vremea potrivită, ploaia timpurie și ploaia târzie. „Și voi, copii ai Sionului, bucurați-vă și veseliți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru, căci El vă va da ploaie la vreme, vă va trimite ploaie timpurie și târzie, ca odinioară.” (Ioel 2:23).

„În Orient ploaia timpurie cade în timpul semănatului. Este necesară pentru ca sămânța să germineze. Vlăstarul gingaș răsare sub influența ploii fertilizatoare. Ploaia târzie, care cade aproape de sfârșitul anotimpului, coace bobul și-l pregătește pentru secerat.”¹

Simbolismul spiritual al ploii

„Să cunoaștem, să căutăm să cunoaștem pe Domnul! Căci El Se ivește ca zorile dimineții și va veni la noi ca o ploaie, ca ploaia târzie și timpurie, care udă pământul!” (Osea 6:3 – eng.)

„Dumnezeu folosește aceste procese din natură pentru a simboliza lucrarea Duhului Sfânt. După cum roua și ploaia sunt date la început pentru a face ca sămânța să germineze, la fel Duhul Sfânt este dat pentru a realiza procesul creșterii spirituale, de la o etapă la alta. Coacerea bobului reprezintă încheierea lucrării harului lui Dumnezeu în suflet. Prin puterea Duhului Sfânt imaginea morală a lui Dumnezeu trebuie desăvârșită în caracter. Noi trebuie să fim pe deplin transformați asemenea lui Hristos.”²

Nici un alt element din natură în afară de ploaie nu putea reprezenta mai bine lucrarea Duhului Sfânt în inimile omenești. După multă vreme de secetă pământul se usucă de tot, vegetația se veștejește, frunzele se îngălbenesc și se usucă iar aerul este sufocant. Cei care trăiesc la câmp devin triști și abătuți iar mulți renunță la a mai lucra pământul. În astfel de împrejurări nici o sămânță nu poate încolți, crește sau da roade, indiferent cât de bună este ea. Câmpurile își pierd frumusețea lor naturală iar natura însăși este sufocată. Dar atunci când ploaia dorită vine, mediul care mai înainte fusese neproductiv devine verde, frumos, abundent și plin de viață.

Așa se întâmplă cu persoana care este afundată în păcat și în necunoaștință față de lucrurile spirituale și care nu cunoaște dragostea lui Dumnezeu. El sau ea nu a fost atinsă încă de harul mântuitor al lui Isus și nu a experimentat încă puterea transformatoare a Duhului Sfânt. El sau ea este asemenea unui pământ sterp, lipsit de viață. Inima aspră este insensibilă față de manifestările bunătății și dragostei lui Dumnezeu. Dar

când cineva începe să primească primele picături de rouă cerească, Duhul Sfânt pătrunde în inima neînduplecată, chiar dacă la început, acest lucru se întâmplă doar la suprafață. Începe lucrarea de înmuiere și pe măsură ce sufletul se supune influenței sfințitoare a Duhului Sfânt, transformarea devine vizibilă. După cum ploaia schimbă puțin câte puțin bulgărele tare într-un pământ roditor, la fel se întâmplă și cu oamenii care primesc manifestarea Duhului Sfânt în inima lor împietrită, înmuind-o, făcând-o blândă, plăcută, mulțumită și fericită. Fața lor strălucește iar noua experiență din viața lor le aduce pace în inimă. Semnele răutății și ale păcatului dispar încet iar înfățișarea lor se schimbă după asemănarea Sa. Puterea Duhului lui Dumnezeu transformă ceea ce este uscat în umiditate, ariditatea în izvoare bogate de roade bune. Are loc o schimbare totală a firii pământeste în firea spirituală iar din suflet răsar roade spirituale. Vezi Galateni 5:17-24.

Prima ploaie spirituală

Domnul a promis să reverse putere asupra copiilor Săi prin Duhul Său la vremea potrivită, și pentru o lucrare specială, așa cum este descoperit în Ioel 2:28-32.

Poporul evreu ar fi putut fi binecuvântat cu această făgăduință minunată, dar, pentru că L-au lepădat pe Isus Hristos, au lepădat și puterea Duhului Sfânt care ar fi venit asupra lor. Astfel Dumnezeu S-a întors către o altă clasă, la început compusă doar din câțiva bărbați și femei. Aceștia erau suflete credincioase

și sincere, gata să se supună pe deplin voinței lui Dumnezeu. Ei erau niște persoane umile, neînvățate, fără nici un prestigiu social sau politic, care aveau nevoie de cea putere specială ca să îndeplinească acea Mare Însărcinare. Vezi Matei 28:20.

Cum avea să se împlinescă făgăduința lui Dumnezeu, „Voi fi întotdeauna cu voi”? Isus a promis: „Totuși vă spun adevărul: vă este de folos să mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite. Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata.” (Ioan 16:7, 8).

După înălțarea lui Hristos, ucenicii au fost încurajați de făgăduința unui Mângâietor care avea să vină. (Vezi Faptele Apostolilor 1:8). Dar ei nu și-au petrecut timpul de așteptare în trândăvie. Ei și-au umilit inimile, și-au mărturisit toate păcatele și s-au împăcat unii cu alții. Ei s-au adunat ca să-și amintească de instrucțiunile Învățătorului lor, să se roage, să-L preamărească și să-L slăvească pe Dumnezeu.” Vezi Faptele Apostolilor 2:1-8.

Cei care căutau cu seriozitate să facă pregătirea necesară au primit confirmarea acceptării divine. Duhul Sfânt S-a coborât asupra lor cu putere fără măsură, și ei au fost făcuți potriviți pentru marea lucrare de predicare a evangheliei.

Rezultatele imediate ale ploii timpurii

Rezultatele acestei manifestări minunate a puterii lui Dumnezeu au fost văzute imediat. Mii au

primit solia și au fost bine întemeiați în credință. Vezi Faptele Apostolilor 6:7; 11:21.

În felul acesta, biserica apostolică, fără bani, fără case de rugăciune, fără sprijinul statului sau al societății, fără a avea în mijlocul lor mari personalități sau doctori în știință, întemeiată doar pe temelia credinței apostolice a devenit o fortăreață puternică. Temelia creștinismului a fost pusă pentru totdeauna prin puterea Duhului Sfânt.

Făgăduința este pentru timpul sfârșitului

Când Și-a adunat din nou poporul în 1844 prin întreita solie îngerească, Dumnezeu a dorit să-Și manifeste încă o dată puterea prin revărsarea Duhului Sfânt asupra lor. Aceasta i-ar fi făcut în stare să dea omenirii ultima avertizare și i-ar fi pregătit pentru terminarea lucrării evanghelice și pentru sfârșitul lumii, în împlinirea a ceea ce stă scris în Faptele Apostolilor 2:14-20. Spiritul Profetiei ne spune:

”Dacă toți cei care au participat la lucrarea din 1844 ar fi primit a treia solie îngerească și ar fi vestit-o în puterea Duhului Sfânt, Domnul ar fi lucrat cu putere prin eforturile lor. Un torent de lumină ar fi fost revărsat asupra lumii. Locuitorii pământului ar fi fost avertizați cu ani în urmă, lucrarea s-ar fi sfârșit iar Hristos ar fi venit pentru răscumpărarea poporului Său.”³

Patruzeci și patru de ani mai târziu, în 1888, la Conferința Generală ținută în Minneapolis, Dumnezeu a dorit din nou să reverse Duhul Său Sfânt asupra celor adunați. „Domnul în marea

Sa bunătate a trimis o solie foarte prețioasă la poporul Său prin prezbiterii Waggoner și Jones. Această solie trebuia să-L arate într-un mod mai clar lumii pe Mântuitorul înălțat, jertfa pentru păcatele lumii întregi. Ea prezenta îndreptățirea prin credința în Garantul; îi invita pe oameni să primească neprihănirea lui Hristos, care se manifestă prin ascultare de toate poruncile lui Dumnezeu. Mulți Îl pierduseră din vedere pe Isus. Ei aveau nevoie să aibă ochii orientați spre persoana Sa divină, spre meritele Sale și dragostea Sa neschimbătoare față de familia omenească. Toată puterea este dată în mâinile Lui, ca să dea daruri bogate oamenilor, acordând darul neprețuit al propriei Sale neprihăniri agentului uman lipsit de ajutor. Aceasta este solia care Dumnezeu a poruncit să fie dată lumii. Ea este a treia solie îngerească, care trebuie vestită cu glas tare și însoțită de revărsarea Duhului Său într-o măsură bogată.⁷⁴

Deși marea majoritate nu a înțeles și nu a primit solia, cei puțini care au primit-o, au primit putere să înceapă o mișcare reformatoare în biserică. Când mai târziu, a avut loc criza menționată în *Mărturii către predicatori*, pg. 514 eng., supunând biserica unei încercări, s-au definit aceste două clase prin acțiunile lor, nu numai înaintea bisericii, ci și în fața autorităților lumii. În timp ce o mare clasă a ales să sprijine greșeala de a comite „trădare față de împărăția lui Hristos,”⁷⁵ o minoritate a rămas credincioasă pe platforma adevărului, fără să oscileze, alegând să-L slujească mai

degrabă pe Dumnezeu decât pe oameni. Misiunea de a lumina lumea poate fi îndeplinită cu succes numai de cei care iubesc „poruncile lui Dumnezeu” și au „credința lui Isus” (Apocalipsa 14:12). Cei care sunt reprezentați de celălalt înger din Apocalipsa 18 vor fi îmbrăcați cu puterea Duhului Sfânt în plinătatea ei în timpul ploii târzii.

De ce avem nevoie pentru a primi ploaia târzie?

Evenimentele actuale arată mai mult ca oricând că trăim ultimele clipe ale istoriei lumii noastre rele, corupte, bolnave și bătrâne. Dumnezeu așteaptă cu nerăbdare să-i elibereze pe aleșii Săi de apăsarea arhiomagitorului care este atât de furios, știind că timpul lui e mai scurt decât oricând înainte. Dar Domnul Își așteaptă cu nerăbdare poporul să se pregătească pentru ploaia târzie. Atunci ce ar trebui să facem? Ce i-a făcut pe primii ucenici în stare să primească ploaia timpurie? Când li S-a arătat în camera de sus după învierea Sa, Isus le cunoștea marea lor nevoie și le-a dat o mare parte de putere. „După aceste vorbe a suflat peste ei și le-a zis: „Luați Duh Sfânt!”” (Ioan 20:22). Prin această cantitate de Duh Sfânt, ucenicii au putut să-și dea seama de adevărata lor stare și fiecare dintre ei s-a străduit să se pregătească, ajutându-se unii pe alții în această lucrare. Ei s-au rugat împreună, au postit, și-au mărturisit păcatele și și-au umilit inimile, până au ajuns la unitatea credinței și la sfințenie, ceea ce i-a făcut în stare să primească puterea dorită.

Ca indivizi și biserică ar trebui să ne rugăm zilnic pentru puterea acelui suflu divin așa încât să ne putem birui mândria, defectele de caracter, egoismul și neînțelegerile. Ar trebui să ne umilim inimile înaintea lui Dumnezeu și unii față de alții. Este nevoie să ne mărturisim greșelile, să postim, să ne rugăm și să ne consacrăm viața Domnului. Condițiile de a primi ploaia târzie sunt aceleași: „Pocăiți-vă și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele și să vină de la Domnul vremurile de înviore.” (Faptele Apostolilor 3:19) „Mulți nu au primit ploaia timpurie într-o măsură deplină. Ei nu au primit toate beneficiile pe care Dumnezeu le-a prevăzut astfel pentru ei. Ei se așteaptă ca locul gol să fie umplut de ploaia târzie.”⁷⁶

„Dacă membrii biserici nu au astăzi o legătură vie cu Izvorul creșterii spirituale, ei nu vor fi gata în timpul secerișului. Dacă nu-și țin lămpile curate și arzând, nu vor primi mai mult har în timp de nevoie deosebită.”⁷⁷

„Dumnezeu este Cel care a început lucrarea și El Își va termina lucrarea, făcându-l pe om desăvârșit în Isus Hristos. Dar nu trebuie manifestată nici o neglijență față de harul reprezentat de ploaia timpurie. Numai cei care trăiesc la nivelul luminii pe care o au vor primi o lumină mai mare. Dacă nu înaintăm zilnic în exemplificarea virtuților creștine active, nu vom recunoaște manifestările Duhului Sfânt în timpul ploii târzii.”⁷⁸

„Aproape de sfârșitul secerișului pământului, este promisă o revărsare specială a

harului spiritual pentru a pregăti biserica pentru venirea Fiului omului. Această revărsare a Duhului este asemănată cu căderea ploii târzii; și pentru această putere suplimentară, creștinii trebuie să se roage Domnului secerișului ‚în timpul ploii târzii’. Ca răspuns ‚Domnul scoate fulgere și va trimite o ploaie îmbelșugată.’ ‚El ... vă va trimite ploaie timpurie și târzie.’ (Zaharia 10:1; Ioel 2:23).⁹

Corpul de credincioși este în etapa bisericii luptătoare. Este o biserică ce este încă „slabă și cu defecte”. Este un corp de membri diferiți, format din oameni de diferite caractere, cu diferite niveluri de spiritualitate. După ce cernerea și-a îndeplinit misiunea cu temeinicie, biserica va primi torențele spirituale ale ploii târzii. Duhul Sfânt va fi dat tuturor celor care rămân și care sunt gata, iar biserica va deveni triumfătoare și se va împlini profeția următoare:

„Cel mai mic se va face o mie, și cel mai neînsemnat, un neam puternic. Eu, Domnul, voi grăbi aceste lucruri la vremea lor.” (Isaia 60:22).

„Servii lui Dumnezeu cu fețele luminate și strălucind de o consacrare sfântă, se vor grăbi din loc în loc să vestească solia din cer. Avertizarea va fi dată prin mii de glasuri, peste tot pe pământ. Vor avea loc minuni, cei bolnavi vor fi vindecați, semne și minuni îi vor urma pe cei credincioși. Și Satan lucrează prin minuni mincinoase, făcând chiar să se coboare foc din cer în fața oamenilor. Apocalipsa 13:13. În felul acesta locuitorii pământului vor fi făcuți să ia poziție.”¹⁰

O lucrare de contrafacere periculoasă

Sunt două aspecte în textele menționate mai sus care trebuie examinate: Primul este acela că rămășița care va primi ploaia târzie va fi formată din mii, nu din milioane. De aceea avem de făcut o lucrare urgentă în aceste ultime zile de încercare pentru a-i include pe cei care mărturisesc adevărata credință, dar care sunt legați de o clasă numeroasă formată din milioane de membri – „un loc de unde prezența și slava divină s-a depărtat”¹¹ cu mult timp în urmă.

Al doilea aspect este acela că atunci și Satan va fi activ, făcând semne și minuni astfel încât, dacă este cu puțință, să-i înșele și pe cei aleși. Prin falsul spirit pentecostal care s-a dezvoltat în diferite biserici decăzute el va face o lucrare atât de uimitoare încât mulți vor fi înșelați. Aceste semne vor fi o încercare pentru Adventiștii de Ziua a Șaptea. Serva Domnului spune:

„Nu trebuie să ne lăsăm amăgiți. În curând vor avea loc minuni, care au o legătură strânsă cu Satan. Cuvântul lui Dumnezeu spune că Satan va face minuni. El îi va îmbolnăvi pe oameni și după aceea va îndepărta dintr-o dată puterea lui satanică de la ei. Ei vor fi considerați vindecați. Aceste vindecări aparente vor fi o încercare pentru Adventiștii de Ziua a Șaptea. Mulți dintre cei care au avut multă lumină nu vor umbra în lumină, pentru că ei nu au devenit una cu Hristos.”¹²

Starea de încropeală și indiferență care îi caracterizează

pe mulți va pregăti calea pentru lucrarea de amăgire a celui rău. Domnul să ne ajute ca nici unul dintre cei care aparțin poporului rămășiței lui Dumnezeu să nu fie înșelat. Ar trebui să ne rugăm pentru un botez zilnic cu ploaia timpurie ca să fim gata să primim mai abundent torențele binecuvântate și pline de putere ale ploii târzii, ultima ploaie revărsată de Dumnezeu asupra rămășiței Sale. „Darul Duhului Său Sfânt, bogat, deplin și abundent este pentru biserica Sa asemenea unui zid de foc care-i înconjoară și de care puterile întunericului nu pot trece.”¹³

„Tot ceea ce avem de făcut este să menținem vasul curat și drept, pregătit pentru primirea ploii cerești și să ne rugăm: ‚Lasă ca ploaia târzie să cadă în vasul meu’.”¹⁴

Referințe:

1. *The Review and Herald*, 2 martie 1897.
2. *Ibid.*
3. *Marea luptă*, pg.455.
4. *Mărturii pentru predicatori*, pg.91,92 eng.
5. *Ibid.*, pg.17.
6. *Ibid.*, pg.507.
7. *Istoria faptelor apostolilor*, pg.37.
8. *The Review and Herald*, 2 martie 1897.
9. *Istoria faptelor apostolilor*, pg.37.
10. *Marea luptă*, pg.611.
11. *Testimonies*, vol.8, pg.196.
12. *Selected Messages*, bk.2, pg.53.
13. *In Heavenly Places*, pg.282.
14. *The Upward Look*, pg.283.

Ce să-I dau lui Dumnezeu?

M. C. Fernandes – *Africa de Sud*

Cum voi răsplăti Domnului toate binefacerile Lui față de mine?” (Psalmii 116:12). Ar fi bine ca toți să privim în urmă în viețile noastre să vedem cât de îndurător a fost Domnul cu noi.

Din fire, oamenii nu sunt gata să dea. În loc de aceasta, ei așteaptă întotdeauna să primească ceva. Când se apropie sfârșitul anului cunoscut pentru sărbătorile sale, aproape toți se așteaptă să primească daruri.

Ne întrebăm: Cât de mult am primit din mâinile Domnului? Primim de la El viață, sănătate, pâinea zilnică, îmbrăcăminte și un adăpost unde să locuim. Toate acestea le primim gratis. Suntem niște oameni foarte privilegiați. Domnul a fost și este foarte binevoitor față de fiecare dintre noi.

Cel mai mare dar

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Lui Fiul pentru ca oricine crede în El să nu moară ci să aibă viață veșnică.” (Ioan 3:16).

Cel mai mare dar pe care l-am primit de la Tatăl nostru ceresc a fost Fiul Său, Isus Hristos, care a murit ca să ne mântuiască. Apostolul Ioan spune: „Îl iubim

pentru că El ne-a iubit mai întâi.” (1 Ioan 4:19). Adam și Eva fuseseră înștiințați cu privire la căderea lui Satan, la excluderea lui din cer și la faptul că încerca a-și întemeia tronul pe pământ. Ei trebuia să vegheze și să nu se despartă unul de altul. Dar femeia a ascultat de glasul șarpelui, a mâncat din pomul oprit și apoi i-a dus un fruct soțului ei și a mâncat și el.

„Dar prin neascultare, puterile [omului] s-au pervertit iar egoismul a luat locul dragostei. Natura lui a devenit atât de slabă prin neascultare, încât îi era imposibil ca prin propria lui putere să se împotrivescă puterii răului. El devenit captivul lui Satan și ar fi rămas așa pentru veșnicie dacă Dumnezeu nu ar fi intervenit în mod special.”¹

„Căderea omului a umplut tot cerul de durere. Lumea pe care a creat-o Dumnezeu era vătămată de blestemul păcatului și locuită de ființe sortite nenorocirii și morții. Părea că nu există nici o scăpare pentru cei care călcașeră legea. Îngerii și-au încetat cântecele lor de laudă. Peste tot în curțile cerești, era plânsul din cauza ruinei pe care o aduse păcatul.

Fiului lui Dumnezeu, Comandantul glorios al cerului, i s-a făcut milă de neamul omenesc căzut.

Inima Sa a fost mișcată de o nețărmurită milă atunci când vaietele lumii s-au înălțat până la El. Dar iubirea divină concepușe un plan prin care omul să poată fi răscumpărat. Legea călcată a lui Dumnezeu cerea viața păcătosului. În tot universul nu se afla decât Unul singur care, în folosul omului, putea să satisfacă cerințele ei. Deoarece legea divină este la fel de sfântă ca Dumnezeu Însuși, numai cineva deopotrivă cu El putea face ispășire pentru călcarea ei. Nimeni altul, în afară de Hristos, nu putea să răscumpere neamul omenesc din blestemul legii și să-l aducă iarăși în armonie cu cerul. Hristos avea să ia asupra Sa vinovăția și rușinea păcatului – păcat ce este atât de dezgustător pentru un Dumnezeu sfânt, încât avea să-L despartă pe Tatăl de Fiul Său. Hristos avea să coboare până în adâncurile mizeriei pentru a salva neamul omenesc din ruina sa.”²

Înțelegem că în planul de răscumpărare Tatăl nostru ceresc a dat acestei lumi căzute cel mai mare Dar al Cerului, prin aceea că L-a trimis pe Isus să moară pentru noi.

Îi voi da inima mea

„Fiule, dă-mi inima ta și să găsească plăcere ochii tăi în căile mele.” (Proverbele 23:26).

Cea mai mare recunoștință de care putem da dovadă față de Domnul este să-I dăm inima noastră păcătoasă. „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă.” (Matei 11:28). Ce înseamnă să-I dăm inima lui Isus? Înseamnă să intenționăm a deveni membri ai bisericii? Înseamnă să fim membri botezați? Înseamnă să mergem la biserică și să participăm la fiecare serviciu divin? Înseamnă mult mai mult decât toate acestea. Înseamnă predarea trupului, sufletului și spiritului Lui și îndeplinirea voinței lui Dumnezeu. Mulți ale căror nume sunt trecute în registrele bisericii nu și-au predat încă inimile lui Isus. Ei au un picior în biserică și unul în afara ei. Adevăratul credincios caută mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui. Sunt mulți care Îi dau doar jumătate din inima lor lui Dumnezeu, dar El nu primește o predare parțială. Predarea trebuie să fie totală și completă. O lucrare făcută pe jumătate reprezintă o lepădare constantă a lui Hristos.

A preda inima lui Hristos înseamnă a trăi o viață nouă și acest lucru este posibil prin puterea Duhului Sfânt. Omul nu se poate schimba prin exercitarea propriei sale voințe. El nu posedă facultăți prin care să poată avea loc o asemenea schimbare. Plămădeala, ceva cu totul din afară, trebuie introdusă în aluat pentru ca acesta să fie transformat. La fel se întâmplă și cu harul lui Dumnezeu; el trebuie introdus în inima păcătosului așa încât el să fie potrivit pentru împărăția lui Dumnezeu.

Puterea reînviătoare trebuie să vină de la Dumnezeu. Această schimbare poate avea loc doar prin

Duhul Sfânt. Toți cei care doresc să fie mântuiți – remarcabili sau umili, bogați sau săraci – trebuie să-și supună voința atracției acestei puteri.

„Asemenea plămădelii, care amestecată cu aluatul lucrează din interior spre exterior, la fel se întâmplă și cu reînnoirea inimii care are loc prin harul lui Dumnezeu care lucrează pentru a transforma viața. Nici o simplă transformare externă nu este suficientă pentru a ne aduce în armonie cu Dumnezeu. Sunt mulți care încearcă să se reformeze prin corectarea unui obicei rău sau a altuia și speră că în felul acesta devin creștini, dar ei încep într-un loc greșit. Prima noastră lucrare este asupra inimii.”³

Inima celui care o predă lui Hristos este umplută cu dragoste față de cei pentru care a murit El. Oamenii nu-i iubesc pe ceilalți doar pentru că ei spun amin și încearcă să-i mulțumească, ci pentru că ei sunt proprietatea lui Hristos. Sufletul convertit cu adevărat își consacră întreaga viață serviciului lui Hristos.

Voi lucra ca să salvez sufletele

Când ne predăm inima lui Isus, facem acest lucru pentru că suntem constrânși de dragostea Sa și aceasta ne va face să iubim sufletele pentru care El Și-a dat viața. Pentru a lucra pentru Domnul în favoarea celor care sunt pierduți, ar trebui să știm care este valoarea unui suflet.

„Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumparați din felul deșert de viațuire, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană.” (1 Petru 1:18, 19).

Răscumpărarea neamului omenesc a costat cel mai mare preț care a fost plătit vreodată, sângele lui Hristos. El Și-a părăsit tronul de slavă din cer ca să vină în această lume a păcatului ca să-Și dea viața pentru noi. De la nașterea Sa până la moarte, El a dus o viață de pelerin. Deși era creatorul tuturor lucrurilor, El nu a avut unde să-Și plece capul. (Luca 9:58).

„Valoarea unui suflet, cine o poate măsura? Dacă vrei să vedeți cât prețuiește, mergeți în Ghetsimani și vegheați cu Hristos în acele ceasuri de chin, când a asudat picuri mari de sânge. Uitați-vă la Mântuitorul înălțat pe cruce. Ascultați acel strigăt disperat: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Marcu 15:34). Uitați-vă la capul rănit, la locul unde a fost străpuns, la picioarele rănite. Nu uitați că Hristos a riscat totul. Pentru răscumpărarea noastră, cerul însuși a fost pus în primejdie. La piciorul crucii, amintindu-vă că Hristos Și-ar fi dat viața chiar și pentru un singur păcătos, puteți aprecia valoarea unui suflet.”⁴

Astăzi, ca niciodată mai înainte, trebuie să ne înțelegem responsabilitatea față de Dumnezeu și de sufletele care sunt pierdute în întunericul păcatului. Misionarul are de îndeplinit o datorie specială și anume de a da celor pierduți solia mântuirii. De multe ori lucrarea lui cere sacrificiu și renunțare la lucrurile pe care le prețuiește. Când suntem chemați să lucrăm într-un câmp prosper unde avem tot ce ne dorim – cum ar fi mijloace de transport bune, hrană bună și o locuință bună – suntem foarte încurajați. Dar foarte adesea este implicat un sacrificiu care ne cere să lăsăm în

urmă familiile, rudele, comoditatea și avantajele și să mergem unde ne cheamă Domnul să lucrăm.

Îmi amintesc când am fost chemat să lucrez în Angola, în Africa, unde războiul civil făcea ravagii de peste 30 de ani. Mulți au avut cuvinte de descurajare pentru mine și familia mea, dar eu simțeam că Domnul mă cheamă și, gândindu-mă la cuvintele din Isaia 6:1-8, am primit chemarea. Când am ajuns în Angola și am văzut în ce stare se aflau țara și frații, am fost îngrozit, dar colegul meu mi-a spus: „Frate, nu te întrista. Aici în Africa am avut cele mai mari experiențe cu Dumnezeu.” După mai mult de patru ani de lucrare, și datorită experiențelor pe care le-am avut cu Dumnezeu, acum pot spune: „Binecuvântat să fie numele Domnului.” Aici, în această țară care, din cauza războiului, a devenit lipsită de multe dintre facilitățile și resursele ei, am putut simți prezența Domnului, protecția și purtarea Sa de grijă mai mult decât oricând înainte.

Zecimea este a Domnului

Noi suntem proprietatea lui Isus Hristos. Îi aparținem prin creație și răscumpărare. Când locuiește în inimă, Hristos curăță sufletul de toată nelegiuirea, și cea mai mare dorință va fi aceea de a vedea progresul lucrării lui Dumnezeu. Dacă suntem administratori credincioși, nu vor lipsi niciodată resursele pentru sprijinirea misiunilor. Vistieria Domnului va fi întotdeauna plină pentru a sprijini nevoile lucrării.

„O zecime din tot câștigul nostru este a Domnului. El a pus-

o deoparte pentru Sine, pentru a fi folosită în scopuri religioase. Ea este sfântă. O neglijare sau amânare a acestei datorii, va atrage după sine dizgrația divină. Dacă toți creștinii cu numele ar aduce cu credincioșie zecimile lor lui Dumnezeu, vistieria Lui ar fi totdeauna plină.”⁵

Din păcate, unii membri ai bisericii acționează asemenea lui Anania și Safira prin aceea că rețin ceea ce aparține Domnului. Zecimea este la fel de sfântă ca Sabatul, și nu ne aparține. Ea este a Domnului. Este un păcat mare acela de a reține ceea ce ar trebui dat Domnului. Mulți nu prosperă în viața spirituală și materială. Ei sunt slabi și instabili pentru că nu sunt administratori credincioși. A fura înseamnă a călca legea lui Dumnezeu, iar Biblia îi numește hoți pe cei care Îl jefuiesc pe Dumnezeu. Îl jefuiesc membrii bisericii pe Dumnezeu?

„Se cade să înșele un om pe Dumnezeu cum Mă înșelați voi? Dar voi întrebați: ‚Cu ce Te-am înșelat?’ ‚Cu zeciuielile și darurile de mâncare. Sunteți blestemați câtă vreme căutați să Mă înșelați, tot poporul în întregime! Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor, și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare.’” (Maleahi 3:8-10).

Niciodată nu trebuie să cheltuim banii Domnului pentru nevoile sau plăcerile noastre. Lucrarea lui Dumnezeu are nevoie de mijloace și multe misiuni străine se află în mari nevoi. Ar trebui să fim credincioși așa încât lumina evangheliei să fie vestită

oricărui neam, oricărei seminții oricărei limbi și oricărui norod.

Ce altceva mai pot să dau?

„Cei care au fost făcuți părtași ai harului lui Dumnezeu nu ar trebui să ezite să-și arate aprecierea față de acel dar. Ei nu ar trebui să considere zecimea ca fiind limita dărnicii lor. Evreii au fost rugați să dea lui Dumnezeu, pe lângă zecime, numeroase daruri; nu ar trebui ca și noi care ne bucurăm de binecuvântările evangheliei să facem la fel de mult pentru susținerea cauzei lui Dumnezeu cât s-a făcut în dispensațiunea anterioară mai puțin privilegiată? Nimeni nu ar trebui să uite să aducă lui Dumnezeu daruri de mulțumire și de bună voie, ca prin intermediul lor lumina prețioasă pe care au primit-o să poată fi dusă și altora la fel de valoroși ca ei înșiși...”

O, de aș putea să-i impresionez pe toți cu privire la importanța împlinirii poruncii lui Dumnezeu în toate privințele și de a deveni lucrători împreună cu El! Să ne umilim inimile înaintea Domnului și când vom deveni adevărați urmași ai Săi, simțământul nostru va fi acela de a mărturisi că nu am făcut decât foarte puțin pentru scumpul nostru Mântuitor care a făcut atât de mult pentru noi. Haideți să ne cercetăm îndeaproape inimile, motivele și faptele noastre, dându-ne seama că fiecare dintre acestea trebuie să poată suporta privirea cercetătoare a Stăpânului și că atunci vom primi verdictul Său imparțial...

Domnul va lucra pentru poporul Său când cei care au venit de curând la credință și cei care sunt de mai mult timp în adevăr

spun fiecare în parte: pot și vreau să fac ceva pentru Maestru. Voi depune ceva în banca cerului, chiar dacă acest lucru mă costă renunțarea la sine. Și după ce servii Săi s-au ridicat la nivelul privilegiilor lor și au făcut tot ce le-a stat în putință, chiar făcând sacrificii din partea lor, atunci Domnul va duce înaintea lucrării Sale. El poate supune chiar și cele mai încăpățânate inimi. El poate, prin Duhul Său cel Sfânt, aduce pe cel mai egoist și apucător să aprecieze adevărul mai presus de comorile pământului, și să aducă talanții lor de mijloace și capacitatea lor în serviciul Său.”⁶

Răsplata urmării lui Hristos

„Ce frumoase sunt pe munți picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește pacea, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește mântuirea! Picioarele celui ce zice Sionului: ‚Dumnezeul tău împărățește!’ Iată glasul străjeriilor tăi răsună: ei înalță glasul și strigă toți de veselie; căci văd cu ochii lor cum se întoarce Domnul în Sion.” (Isaia 52:7, 8).

Trebuie să lucrăm astăzi pentru Domnul cu toată puterea și tăria pe care ne-a dat-o, pentru că într-o zi vom fi răsplățiți. Când va reveni Isus, noi vom avea privilegiul de a ne vedea unii pe alții personal, față în față, cât și de a ne întâlni cu aceia pe care i-am condus la Isus. Aceasta va fi cea mai mare răsplată a noastră, cea mai mare bucurie și apoi să trăim în acel loc pe care El l-a pregătit pentru noi.

„Orice faptă a noastră de ajutorare a poporului lui Dum-

nezeu va fi răsplătită ca și cum l-a fost făcută Lui.”⁷

„Cei mântuiți se vor întâlni cu acei a căror atenție ei au îndreptat-o către Mântuitorul înălțat și-i vor recunoaște. Ce discuție binecuvântată vor avea cu aceste suflete! ‚Am fost păcătos,’ se va spune, ‚fără Dumnezeu și fără speranță în lume iar tu ai venit la mine și mi-ai îndreptat atenția către scumpul Mântuitor ca singura mea speranță.’... Alții vor spune: ‚Am fost păgân într-o țară păgână. Ți-ai părăsit prietenii și căminul comod și ai venit să mă înveți cum să-L găsec pe Isus și să cred în El ca singurul Dumnezeu adevărat. Mi-am nimicit idolii și m-am închinat lui Dumnezeu iar acum Îl văd față în față. Sunt mântuit, mântuit pe vecie, să-L privesc pentru totdeauna pe Cel pe care-L iubesc.’

Alții își vor exprima recunoștința față de cei care i-au hrănit pe cei flămânzi și i-au îmbrăcat pe cei goi. ‚Când disperarea a cuprins sufletul meu în necredință, Domnul te-a trimis la Mine,’ spun ei, ‚ca să-mi spui cuvinte de speranță și mângâiere. Mi-ai adus hrană pentru nevoile mele fizice și mi-ai deschis Cuvântul lui Dumnezeu, trezindu-mă față de nevoile mele spirituale. Te-ai purtat cu mine ca și cu un frate. Ai nutrit compătimire față de necazurile mele și mi-ai vindecat sufletul lovit și rănit, așa încât am putut prinde mâna lui Hristos care era întinsă pentru a mă salva. În neștiința mea, m-ai învățat cu răbdare că aveam un Tată care Se îngrijea de mine. Mi-ai citit făgăduințele prețioase din Cuvântul lui Dumnezeu. Ai insuflat credința că El mă va

mântui. Inima mea a fost înmuiată, supusă și zdrobită când contemplan jertfa pe care o făcuse Hristos pentru mine... Sunt aici, mântuit, mântuit pe vecie, ca să trăiesc veșnic în prezența Lui și să-L laud pe Acela care Și-a dat viața pentru mine.’

Ce bucurie va fi când acești mântuiți se vor întâlni și-i vor saluta pe cei care au dus povara salvării lor! Și cei care nu au trăit pentru ei, ci pentru a fi o binecuvântare celor nefericiți care au avut atât de puține binecuvântări – cum va vibra inima lor de mulțumire.”⁸

Concluzie

Dragi frați, ne aflăm la sfârșitul unui alt an. Fie ca Duhul Sfânt să ne călăuzească în tot adevărul când ne predăm viețile Domnului și căutăm mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Sa. Haideți să ne înnoim legământul cu Domnul așa încât atunci când Duhul Său cel Sfânt va fi revărsat asupra bisericii, noi să putem sta în picioare și lua parte la marea strigare. Vino, Doamne, Isuse. Amin.

Referințe:

1. *Calea către Hristos*, pg.17.
2. *Patriarhi și profeți*, pg.61.
3. *Parabolele*, pg.68.
4. *Ibid*, pg.152.
5. *The Review and Herald*, 16 mai 1882.
6. *Ibid.*, 24 august 1886.
7. *Ibid.*, 20 septembrie 1898.
8. *My Life Today*, pg.353.